

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Številka 52
Leto VII
Posamezna
številka po
2 Din

Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta 29/L. Rokopisi se ne vračajo. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393.

Ljubljana, 31. decembra 1935

Naročnina za četrta leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2½ dolarja. — Za odgovore je priložiti znamko.

Za novo leto

Od novega leta do novega leta mine 52 tednov in vsak teden izide na tem mestu članek z mojim podpisom. Le včasih gostuje tu še kdo drugi.

In ker sem skoraj v vsaki številki napisal uvodnik, mi je dolžnost, da napišem tudi današnjega — za novo leto.

Spomnim se, da sem pred letom ali dvema na tem mestu napisal, da od novega leta nimamo mnogo pričakovati. Rekel sem, da bo boj za obstanek, boj za zaslužek, sploh boj za življenje tudi v novem letu tako trd kakor doslej.

Moje napovedi so se uresničile. V celoti — na žalost v celoti.

Sicer nisem prerok, toda ker realno gledam življenje in vse vzroke in posledice današnje gospodarske stiske, moram spet napovedati, da bo tudi bodoče leto v znamenju hudih družinskih skrbi, v znamenju težavnih razmer in za posameznika i za celoto.

Vse teorije o konjunkturah, ki pridejo čez noč, so padle v vodo. Morali smo se živeti v težje načine služenja denarja, morali smo se sprijazniti z mislijo, da se vse naše gospodarsko življenje počasi vrača v stanje, ki bo sicer boljše od sedanjega, a ne dosti boljše.

To spoznanje nam mora biti vodilna misel tudi prihodnje leto. Že zdaj moramo biti pripravljeni na to, da nam v prihodnjem letu v boju za vsakdanji kruh ne bo postlano z rožicami; mnogo, mnogo bomo morali delati in skromno živeti v mejah svojih dohodkov.

Delo, skromnost in poštenost so največje vrline vsakega človeka. Kdor jih je imel doslej, je šel dobro in srečno skozi življenje. In dobro in srečno bo šel tudi v bodoče. Vsak delaven, skromen in pošten človek ve, da s temi svojimi vrlinami ne bo lačen kruha.

Zadovoljstvo in sreča ne prideta od denarja; roče ju složno delo, skromnost in poštenost, sloga v družini in plemenitost značaja.

Zato Vam v novem letu želim iz vsega srca, da bi Vaše delo obrodilo uspeh, da bi v Vaši družini vladala složnost in ljubezen, da bi bil v Vas veliki in sveti čut za pravičnost in poštenost in da bi Vaša čustva vodila plemenitost.

To Vam želim, ker vem, da Vam s tem želim vsega, kar Vam more prinesiti sreče.

Želim Vam, da bi uprli svoj pogled v bodočnost in ne v preteklost, da pojdete na delo z odprtimi očmi in s čvrsto voljo, ne boječ se zaprek, naj bodo še tolikšne.

Sebi si želim, da bi moje članke na tem mestu čitali z zanimanjem in da bi vsaj v tem ali onem izmed njih, če ne v vseh, našli misel, ki bo plemenito delovala na Vas in na Vaše življenje.

»Družinskemu tedniku«, ki je nam vsem tako ljub, pa želim mnogo in mnogo prijateljev, iskrenih prijateljev in mnogo novih naročnikov.

Vam vsem želim skratka mnogo sreče in uspehov v l. 1936!

Haka

Cenj. naročnikom, prijateljem in inserentom želimo mnogo sreče in uspehov v novem letu 1936.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA.

Razgled po svetu

„Angleži nas hočete samo ponižati!“

Angleška sankcijska politika v italijanskih očeh

y. o. London, decembra

Osrednji problem, ki se zadnje mesece vrti okoli njega vsa svetovna politika, je napetost med Anglijo in Italijo. Naši bralci ta problem že poznajo, a škoditi ne more, če ga še bolj spoznajo. Zato priobčujemo danes zanimivo poročilo dopisnika uglednega angleškega lista »Manchester-Guardian« o razgovoru, ki ga je imel na vožnji po Italiji z dvema italijanskima sopotnikoma.

Ekspres Rim-Napoli je privozil z zamudo na postajo Gaeto; zadnje čase namreč v Italiji niso tako natančni zastran voznega reda. Tam ga je že čakal vojaški vlak. Glave so pogledale skozi okna: iz naših vagonov osiveli in plešaste, iz vojaškega vlaka pa mladi, zagoreli obrazi s skuštranimi črnimi lasmi in belimi zobmi.

»A chi l'Abyssinia?« (Čigava je Abesinija?) so zavpili vojaki v en glas; če kdo iz drugega vlaka ni odgovoril! »A noi!« (Naši!), so ga pri pridi spoznali za tujca. Ti prostovoljci hočejo zavzeti Abesinijo — ali vsaj mislijo, da hočejo. Kdo ve, kaj bodo mislili, ko bodo v Afriki? Nu, vsaj ta trenutek so polni ognja in navdušenja.

»...tak tako,« sem dejal svojemu sopotniku, »zares vam je potrebna Abesinija? A nekam hitro ste se premislili! Še junija je le par vaših

Italijanska kraljica

je prva darovala svoj poročni prstan, da bo Italija laže prestala sankcije in gospodarsko blokado. V zameno za zlati prstan je kraljica dobila jeklenega.

vročekrvnih generalov mislilo na to deželo — danes pa že vsi vprek ne govorite drugega kakor o njenem naravnem bogastvu in o prijetnem podnebjju.

»Da,« mi je pritrdil moj toskanski prijatelj. »Vam Angležem je posebno mnogo do tega, da ne dobimo Abesinije v svoje roke; torej mora biti ta dežela že vredna osvojitve.«

»Mar mislite, da bi se je mi sami hoteli polastiti?«

Na vprašanje mi je odgovoril neki prijatelj iz Rima, bistri politik:

»Ne, tega ne mislimo. Res je pa, da je naš preprost človek prepričan, da je baš to pravi vzrok vaše sankcijske politike. Jaz pa dobro vem, da to ni poglavitni vzrok.«

»Torej priznate, da nam je res samo do tega, da se vojna konča in da ostane ugled Zveze narodov neokrnjen?«

»O, dragi prijatelj Anglež, nikar tako nedolžno! Če bi bilo samo to, zakaj pa niste tega odkrito povedali že v začetku? Na to nimate odgovora pri roki, se mi zdi. Naj vam pa jaz odgovorim: Angliji ni bilo neljubo, če zaide Mussolini v škrpice. Zato ste Angleži zagnali krik in vik šele tedaj, ko se je Mussolini že tako globoko zapletel, da ni mogel več nazaj.«

Smrt iz oblakov

Italijanska bombna letala na poletu nad severno Abesinijo

»Če vas prav razumem,« sem začuden odgovoril, »mislite, da je naš zunanji urad koval zaroto zoper Italijo. Reči hočete, da smo molčali, ko ste pošiljali bataljone za bataljoni v Afriko.«

»Nekaj ste res mamljali: sir Eric Drummond (angleški poslanik v Rimu, Op. ured.) se je večkrat oglašil pri duceju in mu govoril o angleških skrbih za Zvezo narodov, toda Mussolini je mislil, da so vaše skrbi nekako takšne kakor zastran Mandžurije in Chaca.«

»Razumem! Medtem ko se je Mussolini pripravljal na vojno, smo mu mi vljudo pokazali zobe, tako vljudo, da se mu ni zdelo vredno zmeniti se za to. Potlej, ko bi bil umik zanj že nečasten, smo mu pa mrzlo sporočili, da tepta pakt Zveze narodov in da mi tega ne dovolimo.«

»Natanko tako!« je vzkliknil Rimljan. »Saj sem rekel, da niste tako naivni, kakor se delate.«

»A kakšno korist naj bi Angleži imeli, če ponižajo Mussolinijevo Italijo?«

»Dajte no, saj sami prav tako veste ko mi! Italija je bila zmerom zvesta oproda Angliji; to vam je hudo ugajalo, dokler smo se postrani gledali s Francozi in Nemci. Toda 6. januarja se je Italija pobotala s Francijo — in prav tisti dan je angleška politika obrnila jadra proti nam.«

»Jaz pa mislim, da so se vsi naši poslaniki v Rimu zmerom zavzemali za sporazum med Francozi in vami.«

»Ze res, dragi moj Anglež, trudili ste se, da napravite konec večnim prepirom med nami Latinci. Le tega si

niste želeli, da bi mi Italijani sklenili s Francozi vojaško, pomorsko in letalsko zvezo, kakor smo jo.«

»Tak res mislite, da stremi angleška sankcijska politika po zmrčitvi Italije kot francoske zaveznice v Sredozemlju?«

»Nu, vendar že slišim iz angleških ust resnico, ki je za nas vse neizpodbitna!«

»Po vašem je torej Foreign Office (angleško zunanje ministrstvo, Op. ur.) ne samo izrazil pakt Zveze narodov za svoje imperialistične cilje, nego mu tudi sploh mar ni, kaj počnete v Abesiniji. Vsemu našemu početju naj bi bil po tem takim namen, zdrobiti francosko-italijansko zvezo?«

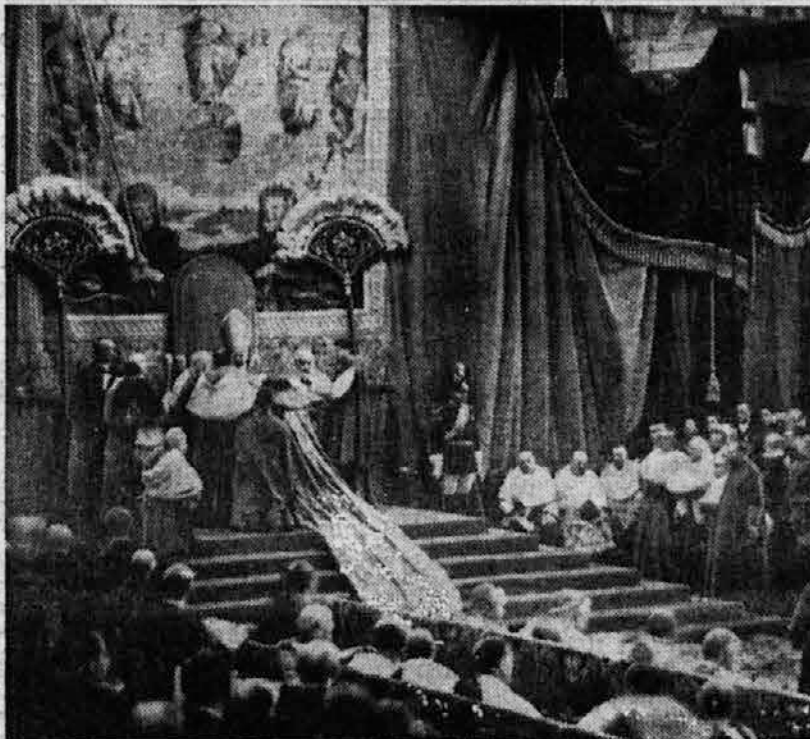
»O, Foreign Office zna dobro izbirati preveze! Pri vas Angležih je zdaj Zveza narodov v modi — nu, zakaj se ne bi potem sklicevali nanjo?«

Italija in Abesinija

V severni Abesiniji so se šele zdaj začeli pravi boji. Na obeh straneh so imeli v par dneh več izgub kakor prej ves mesec. Boji so neverjetno srditi; medtem ko je v drugih vojnah razmerje med mrtvimi in ranjenimi 1:4, pride v Abesiniji na 1 ranjenca 10 mrtvih!

Po dosedanjih poročilih Abesinci počasi, a stalno prodirajo. Italijanska letala ne pridejo prav do veljave, ker se vrše po večini boji na nož; če bi metala bombe, bi zadela še lastne čete.

Italijani mislijo, da bo vojna trajala dve do tri leta, Abesinci pa računajo celo na 4—8 let!

20 novih kardinalov

Te dni je papež Pij XI. svečano podelil novim kardinalom plašče in kardinalske klobuke kot zunanji znak kardinalske časti.

Sodobni portreti

Anthony Eden,

najmlajši zunanji minister na svetu

Evropa je v najnovejšem času zapala svojo usodo angleškim rokam. In angleško politiko vodi kak teden dni sem mlad, komaj 38 let star mož — najmlajši zunanji minister v Evropi: mister Anthony Eden.

Ko so člani raznih odborov Zveze narodov predlagali, naj se za italijansko-abesinski spor ustanovi spet nov odbor, ko so svoj predlog utemeljevali s tem, da morajo posebni strokovnjaki presojati o toli važnih stvareh — takrat je vstal angleški minister Anthony Eden in izjavil, da je minil čas za stare birokratske metode; da živimo danes v vse drugačem tempu ko pred vojno; da v Abesiniji pobijajo ljudi, medtem ko Zeneva samo besediči — skratka, da je treba preiti od teoretskega deklariranja k dejanjem, da je treba izdati učinkovite ukrepe, da bo vojne v vzhodni Afriki čimprej konec.

Na Angleškem imajo še stare, običajno skrajšane naslove za ministrske in uradniške čine. Tako je v angleških uradnih poročilih Edenov naslov nekam dolg in skrivnosten:

»The Rt. Hon. Anthony Eden, M. C., J. P., M. P.«

Da je mister Eden »Right Honourable« (kratica Rt. Hon.), pomeni, da je član angleške vlade. Da za svojim imenom lahko navede označbo M. C. (Military Cross), pomeni, da je dobil v svetovni vojni vojaški križec. (Bilo mu je šele 18 let, ko je zamenjal knjige za orožje in odšel na francosko fronto; tam si je hitro pridobil častniški čin

in odlikovanje.) Označba J. P. je kratica za mirovnega sodnika (Justice of the Peace), neko vrsto uradniškega čina, ki je zanj potrebno posebno imenovanje. In naposled pomeni M. P. (member of Parliament), da je Eden član spodnje zbornice.

To bi bile tedaj zunanje označbe tega moža. Drugače je o njegovi zunanosti znano še to, da ima Eden med vsemi Angleži... najboljšega krojača. Kdor le malo pozna angleške razmere, bo takoj vedel, kaj to pomeni. Eden je zmerom ne samo korektno oblečen, nego vprav brezhibno; zato ni čudo, da so ga neki italijanski žurnalisti krstili za — modno lutko.

Zasebno je Mr. Eden velik ljubitelj književnosti in umetnosti; posebno se zanima za pohištvo. V njegovi hiši v Londonu je spravljena veledragocena knjižnica francoskih klasikov iz 16. in 17. stoletja. Mnogo del si je bil sam nabral na svojih pogostih potovanjih, večino je pa podedoval po svojih starših, dedih in pradedih, ki so jih nakupovali in zbirali cela tri stoletja.

Mr. Eden je član stare angleške aristokratske rodbine. V Oxfordu in Etonu je študiral klasične in jutrovske jezike, dovršeno obvlada pa tudi moderne jezike, zlasti francoščino in nemščino — prava izjema med Angleži (prav tako kakor njegov prednik sir Samuel Hoare). Piše in govori celo perzijsčino in arabščino; ko je Perzija pred nekaj meseci proslavljala tisočletnico svojega največjega pesnika Firduzija, je Eden čital jubilejno izdajo pesnikovih del v izvirniku.

Takšna bi bila torej slika mistra Edena kot vojaka in politika, esteta in diplomata, »salonskega leva« in ljubitelja umetnosti. Tej sliki je treba dodati le še eno črto, tisto, ki si brez nje pravega Angleža skoraj ne bi mogli

— Izg. idn.

predstavljati: sport. Tudi tu je Eden vsestranski. Najljubši sport mu je golf, angleška narodna igra, zraven pa goji tudi tenis, drsanje in smučanje.

Za angleške razmere ni nikakoli ne- navadnost, da postane človek tega tipa in takih sposobnosti politik. Na Angleškem, v domovini parlamentarizma, je še zmerom navada, da se nadarjeni in bogati oxfordski in etonski študenti* posvetijo politični karieri. Zato imajo pa ti študenti tudi možnost, da pridejo po končanih študijah še razmeroma zelo mladi v parlament. Tako je Eden postal član spodnje (poslanske) zbornice, ko mu je bilo komaj 26 let, s 34 leti je bil pa že zasebni tajnik državnega podtajnika v notranjem ministrstvu. Tri leta nato je napredoval že za varu- ruha tajnega pečata; kot tak je spremljal tedanjega zunanjega ministra Simona na potovanjih v Berlin, Rim in Moskvo. In zdaj, po odstopu sira Samu- ela Hoara, je napredoval do naj- uglednejšega in najbolj odgovornosti polnega resora: postal je zunanji mi- nister.

V drugih državah bi se bil Anthony Eden po vsej priliki posvetil umetnost- ni kritiki, ali bi pa predaval jezikoslovje na univerzi. Na Angleškem, kjer imajo docela drugačne šege in nazore o političnem in socialnem življenju kakor v ostali Evropi, je Eden postal politik.

Bodočnost bo šele pokazala, ali je Anthony Eden zgolj meteor na angleškem političnem nebu, meteor, ki je zasvetil v slepečem slaju, da se bo hitro spet utrlil v temo — ali se pa za simpatično zunanostjo mladega in elegantnega politika res skrivajo spo- sobnosti evropskega državnika velikega formata, državnika, ki bo s svojo po- litiko zaoral globoke in plodovite braz- de na njivi evropske politike.

* Oxford in Eton: dve izmed naj- uglednejših angleških univerz. V Eton na primer imajo pristop sploh samo aristokratski študenti in posebno pro- težirani sinovi uglednih in bogatih staršev.

Scialoja v Ženevi

Italija ni samo ena izmed ustanovi- teljic Zveze narodov, nego je bil njen tedanji delegat Scialoja tudi eden iz- med glavnih tvorcev pakta Zveze na- rodov, čigar določbe se zdaj tako usodno obračajo proti njej sami.

Bilo je kmalu po koncu svetovne vojne; takrat so si italijanski politiki lahko privoščili še kakšno »duhovito- st«. Tako se danes v Rimu radi pri- povedujejo te anekdote:

Na neki seji Zveze narodov je neki govornik kar preveč moril svoje po- slušalce z dolgovnim govorom. Scia- loja ga je nekaj časa mirno poslušal, a ker njegove govornice se zmerom ni hotelo biti konec, se je nasklonil na stolu in počasi... zadremal. Ko je začel smrčati, ga je dregnil njegov sosed in ga prebudil.

»Kaj pa je? Ali mar ne morete spati?« je zamomljaj Scialoja pol v snu in spet zaspal. (I. w.)

Dva Roosevelta

Mladi Kornelij Roosevelt, vnuk Teo- dorja Roosevelta, prvega predsednika tega imena, kar ne more oprostiti svo- jemu bratranču Franklinu, da sedi na predsedniškem stolu v Washingtonu.

Te dni ga je policija aretirala sku- paj z nekim njegovim tovarišem, ker je iz gole objestnosti obstreljeval skozi okno mimo vozeče avtomobile z grilim sadjem in jajci.

Zadeva je prišla pred sodišče in sodnik je vprašal obtoženca, kako mu je ime.

»Roosevelt,« je kratko odgovoril Kornelij.

»Kateri Roosevelt?« je hotel vedeti sodnik.

»Oni drugi — za spremembo!...«

Kaj nam prinese leto 1936?

Vedeževalka nam ne obeta nič dobrega

Kako so se pa letos izpolnile lanske prerokbe?

Vsako leto ob tem času napoči doba prerokov in vedeževalcev. Ljudje bi hoteli vedeti, kaj jim obeta novo leto, njim, njihovim dragim, njihovi domo- vini — nu, in vedeževalci, ali bolje, vedeževalke jim pač ustrežejo, kakor najbolj vedo in znajo. Seveda če člo- vek pozneje pogleda nazaj in se ustavi pri tej ali oni točki prerokbe, pride le prebogosto do spoznanja, da mnogo in mnogo prerokb ni držalo. A vzlic temu bo drugič spet rad in z zanimanjem prebral take napovedi: mogoče bo pa to pot prerok bolje zadel, kdo ve!

Dobili smo v roke prerokbe slavne francoske vedeževalke gospe Praye; prinašamo jih kajpada brez obveznosti, prepuščajoč čitateljem, da jim verujejo ali ne. Iz njih smo izpustili le one točke, ki se tičejo izključno francoskih zadev, ker naših bralcev tako ne bi zanimalo.

Vpliv Neptuna in Marta, obeh najneprijaznejših in le prevečkrat usodnih planetov, bo še vse prve mesece novega leta hudo tiščal du- hove k tlom. Videti je, da se svet pogreza v čedalje večje težave.

Usoda človeštva je podobna než- nemu blagu, ki se trga na vseh koncih.

Doživeli bomo kaj kmalu ogor- čene boje med bolj ali manj dikta- torskimi vladavinami in demokrat- skim, to je, po naših pojmih repu- blikanskim režimom. Demokra- cija bo vsaj pri nas zmagala in ekstremne stranke bodo morale priznati svoj poraz.

Nasilje bo dostikrat dobilo dra- matski značaj in iz debat se bo kaj rado izcimilo prerekanje in prepri. Umorov, nesreč in nasilnih smrti bo leta 1936 več ko kdajkoli. Dva atentata bosta vznemirila Evropo in vojna bo grozila, toda do izbruha ne bo prišlo, vsaj na Francoskem ne.

Doživeli bomo silno kritično do- bo, ko bo moral vsakdo izmed nas pokazati vse kar zna in prestati marsikatero stisko. Živčna depresija, nasledek dosedanje prevelike porabe energije in tvornosti, bo rodila okoliščine, nevarne za du- ševno in telesno zdravje. Duševne bolezni nam bodo grozile s tisoče- rimi usodnimi zmedami. Toda fran- coski zdravniki bodo ustvarili ču- deže, da obvarujejo ravnostže v naši ogroženi življenjski sili; mi- slim, da bodo prihodnje leto naši učenjaki dognali čudovita odkritja zastran vira in zdravljenja neka- terih duševnih bolezni in raka.

Neka tajna okultistična šola nas uči, da človeštvo v sedanjem veku dozoreva v polnoletnost — podob- no kakor dozorevata fant in deklet v zrelega mladeniča in deklet. Člo- večstvo stopa nekako v svoje 21. le- to, v starost razumnosti in neod- visnosti, po zaslugi znanja, ki si ga je nabralo v dolgih stoletjih (po- sebno v zadnjih dveh); z začude- njem začena zajemati v izvirnih skrivnostih, ki jih je odkrilo. In ka- kor mladeniča, ki je prestopil prag svoje polnoletnosti, grabi tudi da- našnje človeštvo brezumna in ne- ukrotljiva želja po neodvisnosti in neobziranju. Po eni strani od- dne do dne bolj naraščajoča pre- vlada in tiranija strank in stran- čic, sindikatov in kolektivnosti,

nacionalnih in internacionalnih. Po drugi strani pa toliko obupneje nastopajoči individualizem, kolikor bolj ga ustavlja nasilje množic: iz tega se poraja nujna potreba po svobodi in uživanju. Zato ta večni konflikt, ko bi vendar neprestani novi izumi in napredek znanosti morali nagniti človeka baš na- sprotno k še večji dobroti, pravico- ljubnosti in želji po miru.

Toda materializem je zavzel že preveliko mesto v naših običajih, da bi mogel še dolgo ohraniti svojo nadvlado. Zato ne bo dolgo, ko bo iz njegovih razvalin na novo vstala prerोजना ideja duha.

Zdaj pa za primero in v uteho pogledimo, kaj je neka druga vede- ževalka, madame de Grigny, lani napovedala o dogodkih letošnjega leta. Berite in presodite, koliko je zadel! (Priobčeno v pariškem »Journu« 30. decembra 1934.)

»Kakšno bo leto 1935? Išcem be- sede, da bi z njo izrazila vse to vrenje, gluho prizadevanje in po- trese, ki bodo spremljali leto 1935... leto ognja... Da: ogenj je tista be- seda.«

Malo se je zamislila, potem je pa povzela:

»Spomladi bomo za las ušli vojni. To leto bo na Francoskem revolucija. Prvi meseci bodo vsi v zna- menju atentata na enega izmed naših najodličnejših politikov, in v znamenju smrti nekega tujega diktatorja, ki ga bo ubil neki fa- natik. Tudi veliko žalovanje na angleškem dvoru vidim... Nove fi- nančne skandale... Ženske to leto še ne bodo dohile volilne pravice (vedeževalka je imela v mislih Francijo, Op. ured.). Zasedle bodo pa ugledna mesta, zlasti pri poli- cijah... Neki francoski učenjak bo izdelal velepomemben aparat za prestrezanje možganskih valov... In potem...«

Vedeževalka je nedoločno mahni- la z roko. Poročevalec »Journu« jo je tedaj vprašal: »Journu je desničarski organ. Op. ured.):

»Ali bomo pri nas vendar že učakali ono močno osebnost, ki bo znala vse zbrati okoli sebe, osebnost, ki bo povedla, kvišku Fran- cijo in morda vso Evropo?«

Madame de Grigny je odkimala in določno odgovorila:

»Čas še ni dozel; čakati mo- ramo...« (j. r.)

Pogled na letovišče Garmisch-Partenkirchen na Bavarskem, kjer se bo februarja vršila zimska olimpiada.

Slučaj — najboljši Sherlock Holmes

Kaj pripoveduje inspektor Scotland-Yarda

n. e. London, decembra

John Layton, znameniti angleški kriminalist in inspektor Scotland-Yarda, je pred kratkim izdal knjigo, v kateri pripisuje samo tiste kriminalne afere, v katerih je igralo najvažnejšo vlogo golo naključje. Layton pravi, da je slučaj najboljši Sherlock Holmes. Med drugim pripisuje tale nenavadni kriminalni dogodek:

V bližini Johannesburga v Južni Afriki so v kolibi kopačev demantov našli mrljca. Ljudje so ugibali, ali ne gre nemara za nekega angleškega državljana, ki je bil pred štirimi leti prišel v Afriko iskat demantov.

Mrljič je imel znamenje od revolver- skega strela in več skrivnostnih ran po životu. Zdravniki si jih niso znali pojasniti in tudi detektivi so stali pred uganko.

Nekoliko tednov pozneje je pa poli- cija aretirala nekega Francoza, Lancelaina po imenu, klepetavega in tem- peramentnega moža. V celici policijskega zapora je svojim tovarišem pri- povedoval razne fantastične doživlja- je; tako se je na primer širokoustil, kako je na lastne oči videl neki ogro- men demant.

Ker mu tovariši niso hoteli verjeti, je omenil Francoz Craigestona (tako je bilo onemu Angležu ime), češ da je tudi on videl ta demant. Ta nepre- mišljena izjava je Lancelaina pokopala, ker je dala policiji ključ za raz- vozlanje skrivnostnega umora.

Ko so tovariši Lancelaina izdali, ga je policijski komisar takoj zasilil. Pe- stil ga je tako dolgo, da je Francoz res priznal svoj zločin.

Craigestone je bil našel veliki de- mant. Lancelain se je hotel polakom- niti dragocenosti in je Craigestona ustrelil. Videč, da je njegova žrtev za- deta na smrt, je morilec skočil k nje- mu in mu hotel iztrgati demant — ta- krat je pa dragulj, ki ga je Anglež ves čas krčevito stiskal v svoji roki, eks- plodiral; za njim je ostal le kupček pepela.

Take eksplozije so zelo redke, toda pri izredno velikih dragih kamenih se rade pripete.

Craigestone je umrl. Skrivnostne ran- po njegovem životu so izvirale od eksplozije demanta. Sodišče v Johan- nesburgu je obsodilo Lancelaina na dosmrtno ječo.

Ali je Hermina res zapeljala svojega šefa?

Zgodba o 16 letni nedolžnosti

(z. I.) Dunaj, konec decembra

Hermina je plavalasa, vitka se- demnajstletnica. Njen šef ima že pet let več ko pet križev na grbi, diči se pa z zvenečim naslovom komercialnega svetnika.

Pred letom dni je stopila mlada Hermina, absolventka trgovske šole, k njemu v službo. Razmerje med šefom in mlado uradnico pa ni ostalo dolgo časa samo poslov- no. Lepega dne so Hermine to- varišice videle, kako je šef preva- žal šestnajstletno Hermino v svo- jem avtomobilu po mestni okolici. Seveda so začele takoj stikati gla- ve in si namigavale to in ono...

Nenadoma je pa Hermina raz- dala to čudno službeno razmerje, zakaj njen odvetnik je vložil pri-

obrnem sodišču tožbo zoper nje- nega šefa. Tožiteljica terjala 500 šil- lingov zaostale plače; v tožbi trdi, da se ni upala upirati željam vse- gamogočnega šefa.

Gospod komercialni svetnik pa opisuje po svojem zagovorniku za- devo popolnoma drugače. Gospo- dična Hermina baje kljub svojim šestnajstim letom ni bila tako ne- dolžen otroček, kakor trdi v svoji tožbi. Narobe! Imela je poln koš zapeljivosti. Pobarvala si je lase slamnato rumeno — in je celo sama sebe imenovala »plavalasi strup«. V pisarno je prihajala z razklanim krilom, da je moral gos- pod šef, če se je še tako prema- goval, občudovati njene lepe noži- ce. Ob vsaki priliki je sadila svo- jemu predstojniku rožice in se je tako rafinirano vedla, kadar je prinesla pošto na podpis, da bi moral biti gospod šef iz železa, če bi se tem ljubkim zapeljivostim ne vdal. Gospod komercialni svetnik torej trdi, da je postal žrtev Her- minine koketnosti.

Herminin zagovornik ga je za- vrnil: »Hudo težko je verjeti, da bi se dal 55 let star gospod zape- ljati šestnajstletni nezkušenim dek- lici. Gospodje, postrežem vam lahko s pismom, kjer piše obtože- nec Hermini: »Moj dragi češnjevi cvet!«

Predsednik sodišča je naposled dosegel, da sta se obe stranki po- botali. Le pri civilnem sodišču teče še tožba za 15.000 šilingov odškod- nine za Hermine »moralno ško- do«...

Fizika in zakon

j. i.* Budimpešta, decembra

24letna žena fizika Georga B. toži svojega moža za 400 pengov mesečne vzdrževalnine. Mlada gos- pa, hči premožnega veleposestni- ka, je preživela svojo mladost ne- skrbno v Budimpešti in na pose- stvih svojega bogatega očeta, delo- ma pa tudi v tujini. Pred letom dni je pa na neki domači veselici spoznala svojega sedanjega štiri- desetletnega moža.

Takoj po poroki je mož svoji že- ni strogo prepovedal sleherno dru- žabnost, celo obisk kina, zato je pa zahteval, da se posveti študiju — fizike. Hotel je, da bi mu po- magala pri nekim fizikalnem raz- iskovanju, ki je zanj pomnilo vse na svetu. Naročil ji je cele zaboje knjiz, vsako jutro ji je določil na- logo in jo sleherni večer izpraše- val, da vidi, koliko se je naučila. Mesece in mesece je mlada žena pridno študirala; resno se je tru- dila, da bi svojem možu ustrezala, toda kaj kmalu se je v njej oga- sila želja, da bi postala možu tudi žena in gospodinja. Ko je pa njen mož lepega dne celó zahteval, naj se vpiše na tehniško visoko šolo, je pobrala svoje stvari in odšla od njega. Ker je premožna, mož ni hotel več skrbeti zanjo.

Sodnik je zdaj čudaškega moža obsodil na plačevanje zahtevane vzdrževalnine, češ da je bila mla- da žena prisliljena oditi od njega, ker pač ni mogla slediti njegove- mu raziskovalnemu nagonu. Mla- da žena, ki je prinesla veliko pre- moženje za doto, ima pač pravico do razvedrila; gre ji že sprčo nje- nega gmotnega in družabnega po- ložaja. Ker je pa mož s silo zati- ral v svoji ženi njene naravne žen- skotne nagone, je torej po ločitvi po vsej pravici dolžan in obvezan skrbeti zanjo.

Žena ženi ni nevoščljiva, razen ka- dar gre za obleko, nakit ali moža.

Resnica — in bot

Nemški napisala
Selima Krenbergerjeva

Gospod in gospa Renard sta sedela drug drugemu nasproti. Imela sta tiho uro. On je ka- dil, ona je pa brala.

»Ali mi moreš oprostiti, lju- bica?« Gospod Renard je s tem nepričakovanim vprašanjem svojo ženo skoraj prestrašil.

»Kaj pa, dragec?«

»Margot,« je dejal gospod Renard skesano, »nezvest sem ti bil.«

Margot je skočila pokonci, toda že trenutek nato se je spet zbrala in sedla.

»Prosim te, ne delaj takih neokusnih dovtipov!«

»Margot, res se ne šalim. Plavalasa je, vitka in Jeanette ji je ime.« Gospod Ernest je globoko zavzdihnil.

»Jeanette?« je ogorčeno vz- kliknila Margot. »Tista plesal-

ka nemara — iz malega kaba- reta?«

»Da, plesalka je,« je pritrdil gospod Renard.

»Strašno!« je siknila gospa, »torej s tako žensko me varaš, z njo, ki vsakogar usliši.«

»To ne drži, draga!«

»Se to si domišljaj, da si edi- ni!... Izbrani!«

»Draga, ali bi mar smel si- cer upati, da mi boš odpustila? Margot, ker te ljubim, sem se ti izpovedal; kesam se! Ernest se je približal svoji ženi, toda Margot se ga je otresla in jo- kaje izdavalila.

»Niti trenutka ne ostanem več pri tebi, ločiti se dam!«

»Takšno je torej plačilo za mojo odkritosrčnost? In če bi bil molčal...?« je dejal gospod Renard činično.

»Ljubše bi mi bilo, da si mol- čal. Še dalje bi ti bila zaupala, in najine ljubezni bi ne kalila takšna pritepenka.«

»Tako torej?« je začudeno odgovoril gospod Renard. »To- rej pozabljaš, da me skeli ta nezvestoba, pozabljaš, da se kesam in da me peče vest!«

Gospod Renard se je ponosno vzravnal.

»Možje morajo vsako stvar sami s seboj opraviti. Če sko- čijo čez plot v tuj zelnik, ne smejo kaliti svoje družinske sreče!« je sikala lepa gospa.

Tudi Margot se je ponosno vzravnala.

»Prav imaš, Margot, pamet- na si, in ker si pametna, mi boš odpustila.«

In gospa Margot mu je od- pustila. Gospod Renard jo je objel in ji ponižno poljubil roke.

Plesalka Jeanette si je ravno umivala šminko, ko ji je gar- deroberka javila Renardov obisk.

»Jeanette! Vendar že! Obo- žujem vas, morate me uslišati!« Nikar tako silovito, prija- telj moj; pri zakonskih možeh mora biti človek previden.«

»Svoji ženi sem že vse pri- znal in ona mi je že odpustila.«

»Odpustila?« se je nasmeh- nila Jeanette. »Kaj pa prav za prav?«

»Iznevero!«

»Zanimivo! Kakšno izneve- ro?«

»Nu, iznevero z vami — in že kar vnaprej! Da, Jeanette, prosil sem svojo ženo, da mi oprostí greh z vami, in ker mi ga je, imava torej vso pravico, da sva srečna!« je zmagoslav- no dejal gospod Renard.

»Originalno, res originalno!... Samo da mi je vaša žena po- slala tole ekspresno pismo.«

Gospod Renard je prebledel, ko je prečital ženino pismo:

»Gospa, hvaležna vam mo- ram biti. Moj mož se mi je z vašo posebno ljubeznivostjo za- dolžil. To tolaži mojo vest, za- kaj že dalj časa sem mu jaz nezvesta. Zdaj sva bot. Poz- zdravljaja vas vaša Margot R.«

»Jeanette,« je hlipnil gospod Renard, »takšne so torej po- štene ženske! Hvaležen sem vam, da si zaradi vaše nedo- stopnosti še nisem nakopal krivde, in da se smem še ma- ščevati za svojo omadeževano čast! Klanjam se!«

Gospod Renard je odhitel domov.

Margot je bila zapeljivo le- pa, ko se je njen mož vrnil do- mov. Oblečena je bila v očar- ljivo večerno obleko in si je ravno posajala klobuček na glavo.

»Nesramnica! Kam si name- njena?« je zagrmlal Renard.

»Prosim te, Ernest! Tak ton?«

Gospa Margot se je delala ogorčeno in začudeno.

»Na, to pismo si oglej!« In Ernest ji je pomolil pod nos pismo, ki ga je bila pisala Jeanette.

»Za božji čas, kdo ti je dal to pismo?«

»Jeanette!«

»Jeanette? Torej si bil že spet pri njej? O, jaz sirota, osleparjena!«

Margot se je tresla po vsem telesu.

»Ti, osleparjena? Jaz, jaz sem osleparjen, samo jaz! Še nikoli te nisem varal z Jeanette. Samo vnaprej sem te bil prosil odpustanja... hotel sem grešiti...«

»Lažeš, Ernest!«

»Božjo resnico govorim. Da-

Kaj beremo in slišimo drugod

Kratke zgodbe in zanimivosti od vsepovsod

Prezident s 114 otroki

t. n. Pariz, decembra.

Prejšnji teden je umrl general Gomez, predsednik ameriške republike Venezuele. O njegovi smrti so časniki le malo pisali, čeprav je bil velik original in vreden večje pozornosti.

Pokojni prezident se je posebno proslavil z dvema rekordoma, ki ju ne bo izlepa kdo dosegel: bil je nepretrgano sedem in dvajset let diktator in imel je, čeprav je bil samec, sto in štirinajst otrok... (Journal)

Negušev neprosto-voljni prispevek

u. n. Pariz, decembra.

Med dragotinami, ki so jih dobile italijanske oblasti v državni zaklad za boj proti sankcijam, je tudi neki prstan, ki je bil svoj čas... neguševa last.

Pred osmimi leti, ko Halle Selasi še ni bil abesinski cesar, se je zdravil v nekih toplicah blizu Rima. Ko se je poslovil od zdravilišča, je podaril usmiljenki, ki mu je stregla, lep zlat prstan.

Od takrat so se pa časi izpremenili in abesinski prstan je romal isto patriotsko pot kakor toliko drugih... italijanskih. (Journal)

Dvoumno

š. w. Pariz, decembra.

Ondas so priredili v francoskem parlamentu za poslance intimno predstavo poučnega filma »Nevarnosti nazadovanja porokov«.

Zanimivi film si je ogledalo mnogo parlamentarcev; med njimi je sedel v prvem redu predsednik poslanske zbornice, častitljivi Fernand Bouisson.

Po končani predstavi je priljubljeni predsednik vstal in dejal:

»Zdaj, gospodje, pa brž na delo!...«

V mislih je imel kajpada... parlamentarno delo. (Intrans)

Medro in socialno

v. k. Praga, decembra

V ponedeljskem listu »Grosu« smo brali, da je praško policijsko ravnanje sklenilo dati oženim redarjem prsto na sveti večer, samcem pa na Silvestrovo.

»Moril sem! Primate me!«

y. n. Varšava, decembra

»Moril sem! Primate me! Naj se me Bog usmili!«

Ta krik sredi božične polnočnice je v varšavski katedrali napravil nemajhno razburjenje. Ljudje so izprva mislili, da imajo opravka z norcem, toda kmalu so se lahko prepričali, da so v zmoti. Zdaj so vsi verniki prepričani, da je Bog na sveti večer napravil čudež in prisilil morilca, da se je sam javno obtožil.

Mož, ki je zagnal ta krik, se piše Jakob Namot. Živel je petnajst let v Čikagu in si pridobil sloves enega izmed najnevarnejših gangstrov.

nes bi bila postala moja, toda tvoje pismo...«

»Potlej je vse dobro,« je zmagoslavno vzkliknila Margot. »Hotela sem samo prepričati tvojo iznevero. Slutila sem resnico; iz gole ljubezni do tebe sem lagala. Zmerom sem ti bila zvesta! Zdaj sva pa res bot!«

Gospod Renard se je ujel v svojo lastno past. Moral je s svojo ženo v neko zabavišče in vsa večer se ga je držala ko klop.

»Margot, obćudujem te,« jo je hvalila Henrietta, njena prijateljica. »To si mu pa res pametno zagodla. Toda kaj bo, če se Ernest vendar spet vrne k Jeanetti?«

»Naj se le, saj sem mu res nezvesta.«

»Kaj?« se je začudila Henrietta. Se tisto uro je stekla k Ernestu, da mu pove skrivnost.

In tako se je zgodilo, da ni Ernest nikoli več obiskal Jeanette, da je bil sleherno uro zvest svoji ženi in je še za hip ni izpustil izpred oči.

Malo pred Božičem se je vrnil v domovino in naključje je naneslo, da je prišel v katedralo k polnočnici. Mistika cerkvenih obredov v nabito polni katedrali in verska gorečnost ljudi okoli njega sta ga tako prevzeli, da ni mogel več molčati in se je sam obtožil.

Obresti

g. w. Lenjingrad, dec.

Čudna so pota usode... 25 let je tega, ko je predsednik petrograjskega sodišča Suškin obsodil nekega Birnsteina na deset let zapora zaradi revolucionarnega početja.

Te dni je pa predsednik lenjingrajskega sodišča Birnstein obsodil istega Suškina na 15 let ječe zaradi rovarjenja proti državi.

»In zdaj sva bot,« je rekel Birnstein obsojencu. »Pet let, ki sem vam jih navrgel, je pa za obresti.«

Ta je res modra!

i. n. London, decembra.

Velemoder odlok je izdal prezbiterijski cerkveni poglavar v Skyju v Avstraliji. Tak odlok, da bi se domače živali, če se bodo verniki po njem ravnali, morale ob nedeljah postiti.

Neki skyjski kmet je namreč dobil od svojega cerkvenega poglavarja ferman, da ga je cerkev izključila, češ da je svoje kostrune pasel tudi v nedeljo, na Gospodov dan, in dovolil svoji ženi, da je ta dan nakrmila parutino.

Modrejšje že lep čas nismo brali.

»Moja žena — to je pa druga reč!«

s. o. Stockholm, dec.

Stara tradicija je, da pridejo Nobelovi nagradenci sami v Stockholm, da jim švedski kralj lastno-ročno izroči dragoceno nagrado.

Tako sta ondan prišla tudi zakonca Joliot-Curie v švedsko prestolnico. Oba sta bila zelo nervozna; čim bolj se je približeval slavnostni trenutek, tem večji je bil njun nemir. Posebno Joliot je težko premagoval razburjenje. Predsednik švedske akademije znanosti ga je skušal pomiriti:

»Nikarite, gospod profesor! Pogledajte, koliko mirnejša je vaša gošpa! Naj vam bo za zgled!«

Joliot se je po sili nasmehnul: »Vidim — toda moji ženi je lahko, saj so ji Nobelove nagrade že v družini! V moji družini je pa današnji dogodek prvi te vrste.«

(Joliotova žena je hči slavne Curie-Sklodowske, odkriteljice radia in Nobelove nagajenke.)

(Dagens Nyheter)

Mesto beračev

× r. e. Pešta, decembra

Madžarski listi so krstili mesto Miskolcz za »mesto beračev«. V zadnjih enajstih mesecih je namreč občina mesta Miskolcz izdala svojim meščanom nič manj ko 10.481 ubožnostnih spricval, čeprav ima Miskolcz le 60.000 prebivalcev. Vsak šesti meščan je torej siromak.

Davek na nahod

š. e. Mexico, decembra

Brez šale: mehiška vlada je z naredbo uvedla davek na nahod! Vsi, kateri imajo nahod in kihajo na ulici ali v javnih lokalih, morajo plačati globo; denar se steka kot davčni dohodek v državno blagajno.

Vlada utemeljuje naredbo s tem, da se bo posled nahod mnogo manj širil, ker bodo nahodneži... ostali doma. Nu, in državni blagajni davek tudi ne bo v škodo. Tako vlada misli, da je zadela dve muhi na en mah.

Plinske maske iz cigaret

Italijansko vojno ministrstvo je naročilo monopolni upravi, da zavrtom cigaret priloži sličice o vseh mogočih nevarnostih, ki groze od letalskih napadov in strupenih plinov. Kadilec, ki zbere vsaj 500 takih podob, lahko zahteva od države plinsko masko zastoj.

Tako bo italijanski monopol zadal z enim udarcem dve muhi: povečal bo prodajo cigaret in uspešno širil propagando za obrambo pred letalskimi napadi.

Ogenj vpepeli bazar

V angleškem industrijskem mestu Cardiffu je ogenj uničil 5 nadstropno trgovsko hišo. Ker je med požarom eksplodirala zaloga lovskega streliva, se je ogenj razširil s strašno hitrostjo. Slika kaže pročelje zgorlega poslopja.

Nenavadna nesreča

v. w. London, decembra.

Sele pred kratkim smo pisali o celi vrsti zlovesčih naključij, ki so terjala smrtno žrtve. Ena takih žrtve je bila slavna plesalka Izadora Duncan: ko se je peljala z avtomobilom po Nici, se je njen šal zapletel v avtomobilsko kolo in še preden ji je kdo utegnil pomagati, se je nesrečnica zadušila.

Podobna nesreča se je dni pri-petila nekemu študentu v plemiškem kolegiju v Etonu. Mladi Filip of Saumarez je v telovadnici plezal po vrvi, ko se mu je pri izvajanju neke akrobacije zapletla vrva okoli vratu in mu ga zadržala: bil je mrtev pri priči.

Ulice — otroška igrišča

Novost za londonsko deco

× London, decembra

Londonska občina je iznašla neko novost, ki so jo z velikim navdušenjem sprejeli londonski otroci in njihovi roditelji.

Občinska uprava v Londonu je odredila posebne ulice v mestu, ki bodo služile izključno le za otroška igrišča. Po teh ulicah ne smejo voziti ne avtomobili ne vozovi in tudi ne kolesarji. Otroci se lahko nemoteno igrajo na ulici. Nikjer ne bo pretla nevarnost, da bi jih povozil avto.

V teh ulicah so tudi nogometna igrišča, ne manjka pa tudi raznih drugih sportnih igrišč. V zimskih

dneh nameravajo napraviti celo drsališče.

Angleški pedagogi mislijo, da bi to reformo kazalo uvesti tudi v drugih angleških mestih (London ni prvo mesto, ki bo imelo to otroško igrišče; v Selfordu na primer jih poznajo že nad deset let). Po izjavi pedagogov je ulica najprimernejši kraj za otroške igre. Otroci se na ulicah najbolje zabavajo; tu so šele v svojem elementu.

Londonska statistika beleži mnogo nesrečnih slučajev, katerih žrtve so postali otroci izpod štirinajst let, ko so se igrali na ulici. Zdaj se te nesreče ne bo treba bati. Roditelji bodo rešeni velikih skrbi, da bi jim otroke povozil avto ali neoprezen kolesar.

Kdo je dober žurnalist?

n. k. London, decembra

Kako različno odgovarjajo ljudje na to vprašanje, je prav nazorno pokazala debata, ki se je pred kratkim vnela na pobudo nekega londonskega časopisa. Samo strokovna sposobnost, iznajdljivost in temperament se ne napravijo dobrega časnika, tudi ne, če navreš dobro pero in zanesljive vire. Potrebna je dokaj zapletena sinteza vseh mogočih sposobnosti in vrlin. Najbolje je pač zadel mož, ki je v tej debati dejal:

»Dobro žurnalstvo je človek, ki zna iz gradiva trivistične novice izdelati članek, a po možnosti tega ne dela; človek, ki razpolaga z obširnimi podatki, a ve, do kod jih sme izrabiti; človek, ki je temperamenten, kadar pove svoje mnenje, a premišljen pri oblikovanju svojega prepričanja; človek, ki si skuša pridobiti zadovoljstvo svojih bralcev, pri tem pa, če ne gre drugače, vendarle rajši poščegeta njihove instinkte, kakor da bi jih dolgočasil.«

Prestrasten poljub

š. e. London, decembra

Sličica izpred sodišča: Zagovarjati se mora neki oženjen trgovec iz Slougha, neznanega mesteca v londonski okolici. Toži ga neko dekle: imeti hoče 25.000 Din odškodnine.

Zakaj? Bilo je pri predstavi nekega ljubavne filma. Slučaj je nanesel, da je tožiteljica dobila sedež zraven trgovca. Med nekim posebno ganljivim prizorom je trgovec premoglo: v temi se je sklonil k deklici, jo strastno objel in tako goreče poljubil, da se je dekletu pocedila kri iz ustnic.

Tožiteljica terjala 100 funtov odškodnine za ranjene ustnice.

Sodniki so njeno zahtevo odklonili, pač so pa trgovca zašili na teden dni zapora... zaradi telesne poškodbe.

11 otrok, nagrada in eksekutor

w. k. Pariz, decembra

Francoska akademija si je zadnje čase zadala nalogo, boriti se zoper nazadovanje porodov na Francoskem. Tako je dan pred Božičem podelila zakoncem Maréchalovima v Marsellu nagrado 20.000 frankov: gospod in gospa Maréchal imata namreč 11 otrok.

Toda srečna nagajenka se nista dolgo veselila nepričakovanega daru. Par ur po izplačilu nagrade je namreč potrkal na vrata davčni izterjevalec in zaplenil vseh dvajset tisočakov na račun neplačanih davkov.

Za 1½ milijona Din

zavarovani zobje

× p. e. Newyork, decembra.

Mlada hollywoodska filmska zvezda Grace Riggers si je dala pri ameriškem Lloydju zavarovati svoje izredno lepe zobe za poldrugi milijon dolarjev. Boji se namreč, da bi izgubila službo, če bi se ji kakšen zob pokvaril.

Ker gre za toli visoko zavarovalnino, je zavarovalnica poslala v Hollywood tajnega detektiva, ki se neprestano smuka okoli filmske zvezde in pazi na njene zobe.

Dragotine in patriotizem

w. r. Milan, decembra

Več Milančank je doživelo nemilo razočaranje, ko jih je uradnik, ki so mu hotele izročiti svoje zlate verižice in zapestnice domovini v dar, zavrnil, češ:

»Oprostite, gospe, to je samo polzlachen; država vašega daru ne more rabiti.«

Trije največji milanski dragotinarji zdaj kolnejo vlado, ker jim je — čeprav nehote — naprtila na vrat tožbe prizadetih dam zaradi slepartij.

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Žvižgajoče knjige

v. k. Newyork, decembra

Neka ameriška založba je hotela za božične praznike na svojevrsten način obuditi zanimanje otopelih intelektualcev za knjigo. Vsem teže razumljivim knjigam je dala v platnice vdelati pripravo, ki se sproži, če se lastnik ne dotakne knjige teden dni. Takrat se zasliši žvižg, na hrbtni knjige se pa prikaže tablica z besedama: »Berl me!«

Ko mine leto dni, priprava nič več ne deluje. Najbrže zato ne, ker lastnikovi zakrknjenosti ne bi bila več kos...

Abonirana lepota

× p. e. Newyork, decembra.

Newyorški kozmetiki so nedavno iznašli novost, ki so se je dame močno razveselile. Uvedli so namreč mesečno naročnino za polepšanje lica in telesa. Dama, ki plača na mesec 50 dolarjev (2.500 Din), se ima pravico vsak dan polepsati v kozmetičnih salonih. V tej naročnini so vštete tudi morebitne kozmetične operacije. Le za odpravo brazgotin, nastalih zaradi nesreč, kozmetiki ne odgovarjajo; za take reči naročnina ne velja.

Newyorški kozmetiki bodo dobro služili, ker imajo že zdaj več sto naročnikov.

Kajenje dela mrzle prste

s. k. Newyork, dec.

Ameriška zdravnik J. S. Wright in D. Moffat sta opazila, da že ena sama cigareta ohladi prste na rokah in nogah za 12 do 36°C. Po njuni sodbi je tej ohladitvi vzrok nikotin. Cigaretni strup povzroča namreč krče v kapilarah, t. j. finih žilicah, ki preprežajo telo. Zaradi krčev v žilicah na koncih prstov zastane krvni obtok v tistih delih človeškega telesa, ki so najdalje od srca, in zato se ohladi.

To dognanje utegne biti tehtna opora zdravnikom, kadar bodo v dvomih, ali naj bolniku prepovedo kajenje ali ne.

Idealen mož

Američanke so izdale pravila, po katerih naj bi se ravnali moški, ki hočejo postati »idealni« možje — idealni v ameriškem smislu. Zato zvenata pravila za evropske razmere nekoliko smešno, hudo po narobe svetu diše — a kaj hočemo! Morda bi se tudi pri nas obnesla — kaj menite?

Takole se glase ta pravila:

1. Vstani zgodaj in prinesi svoji ženi zajtrk na posteljo.
2. Medtem ko žena ureja svojo jutranjo toaleto, pojdi na trg in nakupi vse potrebno.
3. Kuhati začni šele takrat, ko je šla žena na izprehod, sicer bi ji kuhinjske »dišave« utegnile škoditi.
4. Služkinje in kuharice si ne moreš privoščiti, ker staneta denar in bi bila žena s tem mnogo prikrajšana pri svojih toaletah.
5. Kosilo naj bo na mizi točno opoldne. Pazi, da ne bodo nežni živi tvoje žene trpeli zaradi zamude!
6. Juhe ne smeš presoliti, sicer ima žena vso pravico, da gre kosit v restavracijo.
7. Ko po kosilu pomivaš posodo, ne smeš ropotati, ker bi trušče utegnili tvoji ženi pokvariti popoldanski odpočitek.
8. Ko žena spi, ne smeš stikati po njeni ročni torbici, ne krasti cigaret v njej. Pazi, da se ne navadiš kajenja, ker to je bolj ženska navada.
9. Pojdi zgodaj spat in ne vznemirjaj se, če pride tvoja žena pozno domov. Ne vprašuj je, kje je bila in kaj je počela.
10. Preden zaspiš, glej, da se ne pozabi zahvaliti Bogu, ker ti je dal tako čudovito, idealno in imenitno ženo. (m. e.)

Dr. Josef Löbel

Za človeško življenje

Detektivski roman iz zgodovine medicine. — Drugi del: Sifilida

Simptomi paralize

Kristijanu je šlo za to, da bi speli pogovor na podobnost s pismom v svojem žepu.

Toda Monz ga ni pustil več do besede.

Sifilitične »milijonarce«

»Domišljija?« je vzkliknil. »Ravno narobe; za paralizirane je vprav to značilno, da so njegove blodnje brez sleherne domišljije! Kadar ga prime podjetnost — kaj vam stori? Namesto enega klobuka si jih kupi kar štiri in dvajset. Ali hrane kar za cel polk. Ali pa kaj ukrade, brez priprav, brez načrta, samo zato, ker ga je v oči poseglo. Kje vidite v tem domišljijo? Se norčevje samoveljčje je brez iskre domisleka. Celo Nietzsche se prav tako kakor navaden paralizirani pismonoša, povišuje samo v kralja, cesarja, boga. Nekateri se pasejo na številkah, pripovedujejo, da tehtajo tisoč kil, lahko po deset tisoč kil dvignejo, imajo milijone ali — kakor tako radi rekajo — »milijonarce«. Če kaj iznajdejo je vselej ista pesem: predor skozi zemljo na drugi konec, prisluli perpetuum mobile, stroček s sto tisoč kolesi, ki jih je treba samo naviti: vse to je zmerom znova samo dokaz pomanjkljive zmoglosti za presojo množice, velikosti vrednote ali zveznosti — a domišljije nikoli!«

»Sploščka pa, ko je razumeno šele samo drobce trpela, je vprašal Kristijan, »tako malo, da okolica tega niti ne opazi: ali se takrat ne stopnjuje duhovna sila, ali takrat ni opaziti idej bogastva, pa čeprav samo fiksihi idej?«

Mož, ki je pozabil, kje stanuje

»Predvsem niso ideje paralizirani, če smemo to besedo sploh rabiti, nikoli fikčne ideje, temveč nasprotno: nerealne, bežne. Sleherni ugovor jih utegne obrniti v poljubno smer. Bolnik, ki mi skrajno obupan toži, da je mrtev, da so ga ubili, kar si je od zadovoljnosti, ko dobi novo odelo. O kakšni duhovni živatnosti, kakšno opažamo pri nekaterih norcih, pri pravih paraliziranih tudi v začetni stopnji razvoja še govora ni. V najboljšem primeru lahko še nekaj časa na videz brezhibno opravljajo duševno delo — dokler je popolnoma mehanično. Kot častniki lahko še dalje zapovedujejo, pišejo kot zdravniki recepte, ki so jih tisoč in tisočkrat zapisali, sodijo kot sodniki — vendar se takoj zmedejo, brž ko bi morali samo za las kreniti iz navajene, mehanske poti. Videl sem nekčega uradnika, ki je do poslednje minute opravljal svoje pisarniško delo točno kot ura; lepega dne je po uradnih urah odšel iz pisarne in ni našel domov, ker je pozabil kje stanuje; do tistega trenutka, ko so ga izročili v naše varstvo, ni nihče ničesar opazilo njegovi paralizirani. A tudi tam, kjer sprememba ne nastopi tako nepričakovano, se ne pokaže v stopnjevanju umske sposobnosti. Spremembe, ki zadenejo razum, zlasti pa značaj, se nikoli ne obrnejo na boljše, pač pa zmerom na slabše: srčno dobri ljudje se zaradi malenkosti prestrašijo zderajo, še tako natančni ljudje postanejo površni, neolinkani, zaspijo v družbi — in to je vse, v čemer se sprememba pokaže.«

Brez ovinkov je segel Kristijan v žep po pismo.

»Saj morajo biti vendar nekakšni ostro otipljivi znaki za prvi začetek obolevnosti...« je dejal za uvod.

Usodna zdravniška diagnoza

Monz ga je prodrljivo in hudobno pogledal: »To zveni prav tako, kakor da bi mi hoteli pretipati obisti, dragi moj,« se je hreščče zasmel. »Pa se niste dobro namerili. Imam še svoje izkušnje na tem polju. Pred nekaj leti je na lepem prišel k meni neki gospod s kmetov, iz Geče, in mi pokazal pismo svojega družinskega zdravnika dr. Müllerja; v njem me je tovariš prosil, naj preiščem njegovega pacienta zastran progresivne paralize in naj pošljem svojo diagnozo kar naravnost njemu, zdravniku kakopak. Napišem mu torej pismo, češ da možakarju ni več rešitve. Dva dni nato dobim osmrtnico dr. Müllerja. Ustrelil se je. In gospod, ki sem ga bil preiskal, je bil ta dr. Müller sam, ki se je potuhnil pod krinko pacienta. Ne, ne, dragi filozof, človek postane previden v svoji sodbi po takihle dogodivščinah. Od tistih dob se prav bojim, da bi komurkoli izdal še tako nedolžne znake njegove bolezni. Če je hipohonder, jih precej kar vse čuti na sebi. Poznal sem takega nevrastenika, ki je produciral vse bolezenske znake, kolikor jih je našel zapisanih v konverzacijskem leksikonu; celo paralične govorne motnje je imel, spotal se je na zlogih, delal je vse napačne pri besedah, ki si človek z njimi lomi jezik. Sicer res samo v začetku razgovora. Brž ko je začel tožiti še o drugih znakih, ni več pazil

na govorjenje in bi bil očitno tudi ime Rabindranata Tagora gladko izgovoril.«

Profesor Monz je spet udaril v svoj neprijetni smeh.

V tistem trenutku je stopilo v pivnico več gospodov; bili so prvi zdravniki, ki so prihajali s seje.

»So že tu, zdaj bo pa zadnji čas, da izginem,« je rekel Monz. »Debate so že same po sebi strašne, kaj šele debate o premetlih debatah... Ne, hvala lepa, norcev imam doma več ko preveč!«

Še poslednjič se je hreščče zasmel, potem se je pa poslovil in jadrno odšel.

Doktorja Michaelisa Kristijanu ni bilo treba dolgo čakati. V kratkih besedah mu je razodel svojo bojazen in mu dal bratovo pismo v presojo. Pazljivo je stari družinski zdravnik študiral pisanje, zamišljeno je zraven srebiral pivo, naposled je pa dejal: »To se kakopak precej zmedeno sliši in za Frica hudo prenapeto. Vendar se kljub temu nič ne bojim, dragi Kristijan. Takšno pismo ima lahko tisoč vzrokov, vendar ni, da bi človek kar najhujše mislil.«

»Ali resno mislite?«

»Po vsaki ceni morate stvari do jedra! Jaz bi vam svetoval, da kar kaj, še nocojšnjo noč, brzojavite Fricu, jutri zarana boste pa prav gotovo že dobili odgovor v pomirjenju, pa se boste svojim nepotrebnim skrbem sami smejali.«

Brzojavka bratu...

Dobrodušne besede starega družinskega zdravnika so Kristijanu dobro dele. Seveda! Da ni sam precej na to mislil! Jutri navsezgodaj bo imel že odgovor in Fric se bo do solz nasmel, ker ga je njegov »mali brat« — čeprav trenutek samo — imel za nemunega.

Do dobrega potolažen je odšel Kristijan iz Schünemannove krčme in stekel na brzojavni urad. Vedel je, da prenočuje njegov brat v severno-českem tovarniškem mestecu, kamor zabaja redno po dvakrat na leto, vselej v hotelu »Pri treh princih«, in ravno še o pravem času se je spomnil, da je pripisal na brzojavko ono besedo, ki mu jamči, da ne bodo brzojavke pred jutrom dostavili. Tako vsaj ne bodo Frica sredi noči budili zaradi bratovih nevrastenih prividov.

»Tvoje pismo nerazumljivo, prosim brzojavnega pojasnila,« je brzojavil.

Kadar smo nekaj storili, zvečne mislimo, da se je tudi nekaj zgodilo. Tako je tudi Kristijana, ko je odpisal brzojavko, obšla zavest, da je zdaj stvar nekako uredil, da je zadevi vsaj začasno zabil klin. Skoraj docela pomirjen je odšel s pošte, se odpravil, ker je postal medtem pošteno truden, z avtomobilom domov, in takoj legel v posteljo.

Skoraj pri prici je trdno in globoko zaspal.

...in odgovor njegovega zdravnika

Iz globokega in trdnega spanja ga je zbudila zjutraj gospa Zöttel z brzojavko. Toda ni je bil oddal brat, temveč jo je podpisal dr. med. Lange — in takole se je na njej bralo: »Fric Neilschke nenadoma zboleel smrtno nevarnosti ni vendar prisotnost kakšnega sorodnika zelo zaželena.«

Kristijan, pravkar še ves dremoten, je bil pri prici popolnoma trezne glave.

Ne da bi maral en sam trenutek premišljati, je poklical potovalno pisarno in izvedel, da odpelje njegov vlak čez dve uri. Na videz malomarno se je oblekel, se v miru obril in je sedel že deset minut pred odhodom vlaka v direktnem vagonu na Češko-slovaško.

Spotoma, med vožnjo proti kolo-dvoru, je velel pred neko knjigarno ustaviti in si je tam kupil »Učbenik specialne psihiatrije za študente in zdravnike«. Med dolgo vožnjo na železnici si je hotel iz njega ustvariti približno sliko o tem, kaj ga utegne čakati ob svidenju z bratom.

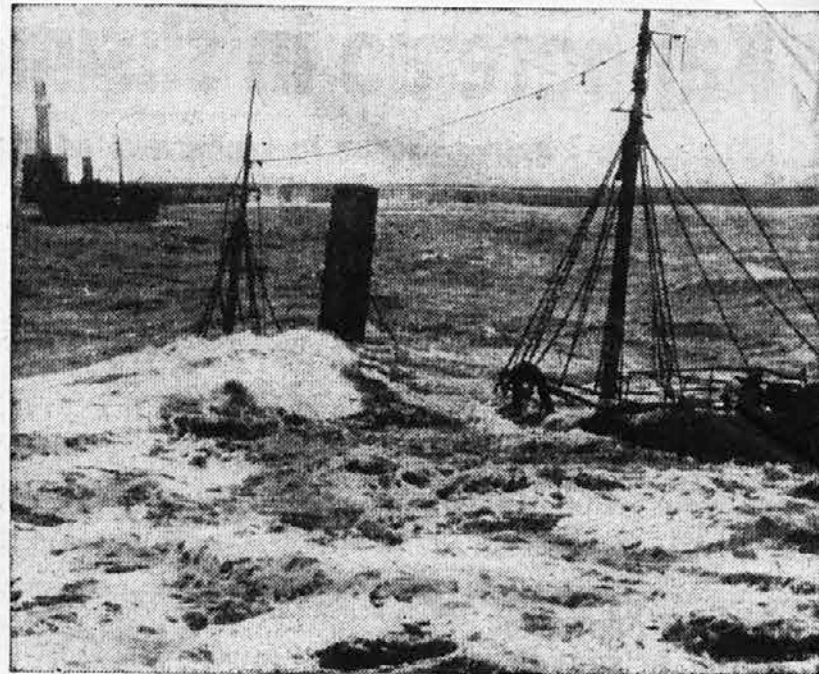
Ni dobro, če neveščak bere učene zdravniške knjige

Žal se mu je videlo brezupno, da bi se v tem zmedenem kupu tukajle zapisanih duševnih motenj malo spoznal! Sicer je lahko brez skrbi preskočil mnogoštevilna poglavja o alkoholnih duševnih boleznih, o akutni blaznosti alkoholikov, o halucinaciji, a tudi o alkoholni paroniji ali deliriju tremensu. Tudi celo vrsto prirojenih hib je izločil, idiotstvo, imbecilnost; prav tako božjašno ali histerično blaznost. In da bi šlo pri Fricu za kakšno »straš«, za prislilno predslavo, »pseudologio phantastico« ali kaj sličnega, za to ni dal bežen vpogled v ta poglavja niti najmanjše opore.

Toda naj je Kristijan preskočil še toliko poglavij, ostalo je še zmerom prav toliko drugih in za vsakim se je skrivala možnost, da bi utegnili veljati za stanje ubogega Frica. Zakaj ne bi Frica dajala »navadna manija«, ki jo spoznaš »po nagli menjavi do-bre in slabe volje, nezbranosti in pospešenju miselnosti, po olajšanem spreminjanju duševnih doživljanj v motorna dejanja?« Ali ni mar mo-gre, da gre za halucinacijsko zmede-nost s plošnim delirijem vseh čutov? Ali morda za paranofo, »za razvoj sistemiziranih blaznih prividov, brez vsakršnih nepravilnosti čustev in smisla za zveznost?«

Do kraja brez moči je pa postal Kristijan, ko je staknil med duševni-mi boleznimi najpogostejšo, shizofrenijo, blaznost »razklanosti duha«. Tam je pisalo o nekem možu, ki je uničil nešteto žepnih ur in je zapravil ves svoj denar za otroške balončke, hoteč iz njih — uporabiš kazalec ur — napraviti gibljiv zrakoplov. Nekega drugega so osumili vohunstva in ga zaprli, ko je v neki vojašnici s posebno pazljivostjo preštevati topovske cevi; hotel je pa le dognati »zakone o merjenju pristreljanju«. Spet drugi je metal obleko skozi okno, ker je bral, da se zemlja polagoma ohlaja, in se je hotel zastran tega še o pravem času ugotrditi. In takim primerom, ki so bili brez dvoma popolna in debela blaz-nost, je sledilo v knjigi brez preho-da, celo brez odstavka v tekstu: »Med diletantskimi oboževalci nekaterih hipermodernih smeri slikarstva, pesniš-tva in muzike je najti precejšnje šte-vilo takih bolnikov.« Neposredno za naštevanjem simptomov — med nji-mi najnedolžnejših: rastloča zanemar-jenost, ure in ure trajajoče nihanje z gornjim delom telesa, nesmiselno po-navljanje nesmiselnih besed, prava »godba besede« — je bilo zapisano, da mnogo primerov shizofrenije se pred zdravnika ne pride, ker so zunanji pojavi komaj opazljivi!

Vse pravice slovenskega prevoda pridržane. Ponatis tudi v izvirni prepovedan.

Pred pristaniščem se je potopil

zaradi silnega viharja neki angleški ribiški parnik. Nesreča se je pripetila pred aberdeensko lukko na škotskem. Šest moških posadke, med njimi kapitan in ladijski inženjer, je utonilo. — Naša slika kaže ladjo tik pred katastrofo.

Kako se Angleži smejo

— 00 —

Škot MacCaul Smyth živi že dvajset let na Dunaju in poučuje na tamkajšnji policijski šoli angleščino. Med njegovimi privatnimi učenci sta bila tudi pokojni kancelar dr. Selpel in kardinal Piffl. Časih predava tudi v radiu. Te dni je pa napisal v nekem dunajskem listu članek, v katerem podaja nazorno karakteristiko angleškega humorja.

Škot je varčen, Irec je jeked, Anglež je suh. Takšen je tudi njihov humor.

»Po njihovem smehu jih boste spoznali!« je dejal neki modrijan. Ta izrek velja za ljudstva in narode prav tako kakor za posredince.

Ameriška šala je bistveno drugačna kakor kitajska, dunajska ali ruska. Le eni stvari se smeje ves svet, delavec na japonski bombažni plantaži prav tako kakor londonski državni uradnik ali kanadska kmetica ali pariška midinetka: miški Micky. Toda na splošno nas humor dosti bolj loči in deli od naših mejašev kakor diplomatske pogodbe in še tako visoko carinsko obzidje.

Če bi hotel povedati svoj najljubši dovtip kakšnemu Francozu, bi mož nabral obrvi, se vljudo priklonil in se poslovlil s prepričanjem, da so se mi možgani zmehčali. Anglež se pa kar valja od smeha; zakaj ta dovtip je tipično angleški:

Dva prijatelja se srečata pozno ponoči v nekem baru.

»No,« reče prvi.

»Kaj je?« vpraša drugi.

»Ali veš, koliko tehta goba, ki se je tako napila, da ne gre niti kapljica več vanjo?«

»Ne.«

»Na pol pennyja, pojdi in se stehtaj, pa boš vedel!«

VARČNI ŠKOTI

Škotski dovtipi ljudem najbolj prija, saj ga ni človeka, ki se ne bi pasel ob razgaljenju že na skoposti meje varčnosti. Na primer tale zgodba o Aberdeencanu, ki je bil del časa v Londonu pri nekem znanecu v gosteh. Pri razstanku mu je prijatelj dal še steklenico whiskyja s seboj. Hvaležnega ro-kovanja kar ni hotelo biti konec; med tem se je pa že približeval čas, ko bo vlak odpeljal. Hlastno je dobri mož spravil dragoceno steklenko v hlačni žep, stekel kar so ga noge nesle na postajo, planil na peron in spodrsnil ter telebnil po tleh, kakor je bil dolg in širok. In že je začutil nekaj mokrega, počasi mu je lezlo po stegnu. Ves bled od strahu je segel z roko v hlačni žep in zamrmral: »O, da bi bila samo kri!«

Še bolj junaška sta bila dva druga škota. Šla sta se kopat v reko. Med kopanjem sta stavila drug z drugim za nezasišani znesek pol šilinga (5 din): dobi naj ga tisti, ki bo dalje vzdržal pod vodo. Stavo sta zapisala, jo podpisala in spravila listič v obleko. Drugače ne bi bil živ krst nikoli ničesar izvedel o njej — zakaj oba sta utonila.

Dva druga prijatelja, takisto škota, sta se po naključju srečala po tridesetih letih. Viharno pozdravljanje.

»Veš kaj, današnji dan morava pa proslaviti s kozarcem whiskyja!«

»Velja! Samo to pot boš ti plačal, zakaj ko sva bila poslednjič skupaj, sem račun jaz poravnal.«

STRUPENI IRCI

V angleških dovtipih ni ničesar izumetničenega, afektiranega, prisljenega ali prenapetega; le redko

so izrazito dovtipni, navadno so zgolj veseli. Zakaj dovtip ni značilnost angleškega značaja, nego šala. Tudi v šalah, ki rišejo znano nasprotstvo med Angleži in Irči, ni ničesar žaljivega.

Neki Irec je bil del časa na Angleškem v službi. Nekega dne se je sklenil vrniti domov. Ko je njegova ladja zaplula v Belfast, si je mahoma dala njegova toli dolgo zadrževana domovinska ljubezen duška: »Hura Irski!« je zakričal na vse grlo.

»Zakaj pa ne zarjoveš še: Hura peklu?« je zabavskal neki Anglež zraven njega.

»Vsak za svojo domovino!« je odgovoril Irec.

Drug tipičen irski dovtip:

»Sandy, kaj pa je to, čudež?«

»Ne veste, kaj je čudež? Prosim, obrnite se za trenutek!«

Radovedni izpraševalec se poln pričakovanja obrne. Tedaj pa že dobi krepko brc v tisti del telesa, ki je prav za prav namenjen sedenju.

»Oooh! Kaj ste mar znoreli?«

»Odgovorite: ali ste kaj čutili?«

»In še kako! A kaj naj to po-meni?«

»Nu, vidite, čudež bi bil, če ne bi bili ničesar čutili!«

PRISEBNI ANGLEŽ

V neki kadetnici je vladal velik direndaj. Prišel je bil admiral, da se na lastna ušesa prepriča, kaj znajo bodoči pomorski junaki. Njegov pogled se je ustavil na zastavnem Angležu.

»Kadet, povejte mi tri najslavnejše angleške admirale!«

Mladi Londončan je zbral vse svoje znanje: »Nelson, sir Francis Drake in... in... prosim, kako vam je že ime, gospod admiral?«

H koncu še eno škotsko.

Neki Aberdeencan, ki se je mudil v neki evropski prestolnici na obisku, se je ves srdit vrnil s svojega prvega izleta po mestu v hotel in ogorčeno zabavljaj: »Nezaslišano, kako nevljudni so ti spre-vodniki!«

Vsi osupli so silili prijatelji vanj, da jim pove, kaj se mu je vendar zgodilo.

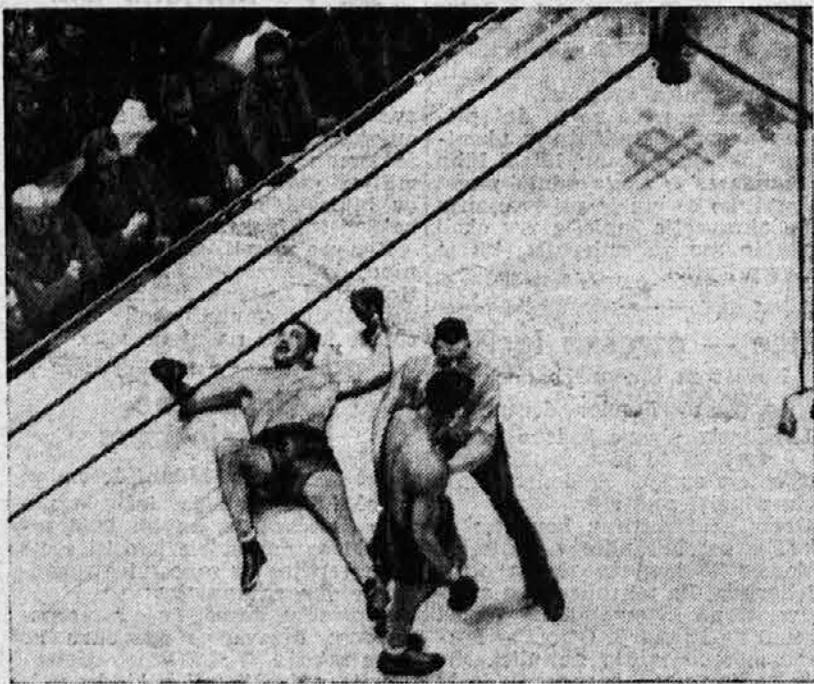
»Vozil sem se v tramvaju in sprevednil me je tak pogledal, kakor da ne bi imel listka!«

»Nu, kaj ste pa potem storili?« so vprašali drugi.

Zadovoljno muzaje se je škot odgovoril:

»Kaj sem storil? Pogledal sem ga še jaz tako, kakor da bi listek imel.«

Takšen je angleški humor, tako se smejo Angleži. (C. I.)

Paolino prvič knock-out

Bivši boksarski prvak, Bask Paolino je v Ameriki izgubil proti črncu Joeju Louisu. V tem boju je Paolino prvič v življenju doživel knock-out, to se pravi, da je sodnik štel do 10, ne da bi bil premaganec mogel vstati.

Prva skrb

»Jež, Oskar, saj se boš prehladil! Vsaj klobuk si poveži na glavo!...«

»Družinski tednik« 1936

Spet je leto za nami — sedmo leto »Družinskega tednika«. Preglejte prejšnje letnike našega lista, pregledajte letošnje številke, drugo za drugo: od tedna do tedna, od leta do leta postaja »Družinski tednik« zanimivejši, obsežnejši, boljši.

Nesčetno dopisov smo dobili letošnje leto, dan za dnem nam jih pošta dostavlja: iz vseh brez izjeme vidimo, da naši prijatelji cenijo naš trud in naše stremiljenje. Pišejo nam, da so že mnogo stvari brali v našem listu prej kakor drugod, odobravajo našo nepristranost in ne morejo prehladiti naših romanov.

Naše stremiljenje po vse večji izpopolnitvi »Družinskega tednika« je znano in priznано. Naša pot gre navzgor. Narekuje nam jo geslo: »Družinski tednik« mora biti vsako leto, vsak mesec, vsak teden boljši in zanimivejši.

Pot neodvisnega in nepolitičnega lista je posebno pri nas Slovencih težka in trnjeva. Tem težja, če list ne razpolaga z raznimi fondy in je navezan zgolj na svoje naročnike in tedenske kupce. Če gre včasih temu naša pot navzgor, vemo, komu smo dolžni zahvalo. A prav tako lahko naši prijatelji vedo, da se v nas ne bodo prevarali.

Ne bomo vam danes sipali konkretnih obljub. Ravnali se bomo po gestu, ki smo ga zgoraj nazvedli, in sami boste presodili, ali smo mu delali čast ali ne. Res je, pripravili smo vam že zdaj več lepih in zanimivih stvari, toda rajši vas bomo z njimi presenetili, dobro vedo, da je nepričakovan dar dragocenejši od razbojnanega. Le to bi namignili: vpoštevati bomo želje i bralcev i bralk.

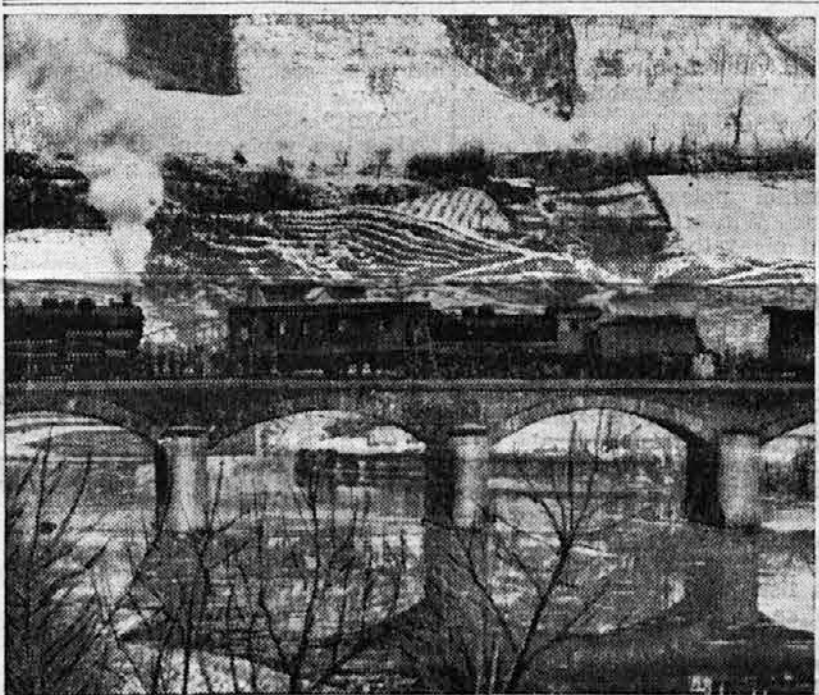
Od vas, dragi čitatelji, pa pričakujemo, da nam boste vračali ljubezen za ljubezen. Vi, ki opazate napredek našega lista, Vi, ki ste z njim zadovoljni, morate to povedati svojim prijateljem in znancem. Priporočati ga morate povsod, kjer bije slovensko srce in se sliši naša draga materinščina, kjer odmeva naša lepa pesem od strmih gor in vinorodnih gor — povsod kjer živi slovenski rod, mora biti »Družinski tednik« doma.

V složni skupnosti med vami, našimi prijatelji, ki delate za nas, in nami, ki zbiramo gradivo in ga skrbno urejeno teden za tedom pošiljamo v svet, v vaše roke — v tej složni skupnosti moramo biti zmerom drug drugemu v pomoč.

Mi smo pripravljeni. In Vi?

Dajte nam roko, prijateljsko si jo stisnimo, pogledimo drug drugemu v oči in skrbimo, da si bomo dobri prijatelji v letu 1936.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

Velika železniška nesreča na sveti večer

se je pripetila blizu Apolde v Nemčiji: brzi vlak Berlin—Basel je 24. t. m. ob 19. uri trčil v bok osebnemu vlaku Erfurt—Lipsko. Nesreča je terjala 33 smrtnih žrtev, mnogo potnikov je pa nevarno ranjenih. Preiskava je dognala, da zadene krivda strojevodjo, ker je prezrl signale. — Naša slika kaže pogled na most čez Saalo po katastrofi.

Lindberghova skromnost

Par besed o značaju letalskega junaka, ki je moral pred gangstri zbežati v tujino

Časniki so poročali, da se je prvi zmagovalec Atlantika, slavniti letalec Charles Lindbergh preselil na Angleško. V Ameriki se ne čuti več varnega; ali mu niso mar gangstri šele pred kratkim hoteli ugrabiti še drugega otroka?

Tako prihaja Lindberghovo ime ponovno na prve strani ameriških, pa tudi evropskih časnikov. Ameriški narodni junak mora bežati iz domovine, da reši svojega otroka...

Ko to beremo, nam nehotе pridejo na um oni veliki dnevi, ko je tedaj še neznan letalec preletel ocean. In nehotе se spomnimo njegove skoraj otroške plahosti in skromnosti — dveh lastnosti, ki so ga Američani zaradi njihju skoraj prav tako kakor zaradi njegove neustrašnosti uklenili v svoje srce.

Pričujoče zgodbe v naših časnikih še nismo brali:

Po uspešnem preletu Atlantika v maju 1927 je letalca sprejel tudi francoski avtomobilski tovarnar Citroën. V ta namen je dal postaviti v tovarni rdeče obloženo tribuno, vso okrašeno z ameriškim zastavami. Lindbergh je hočeš nočeš moral na tribuno; tam so mu delavski zastopniki izročili razna darila za njegovo mater in zaročenko. Mladi junak se je zahvaljeval z gestami in zardeval — toda govoriti ni maral.

Drugi dokaz Lindberghove skromnosti:

Ceprav slavniti letalec malo govori, napiše pa le rad kakšen strokovni članek. Toda skoraj nikoli ne boste v njem srečali besedice »jaz«. Svoje vtise najrajši zapiše v nepristranski obliki: »Pilot je storil... pilot je mislil...« itd.

Evo vam v tej neosebni obliki par njegovih zapiskov s poleta čez Atlantik:

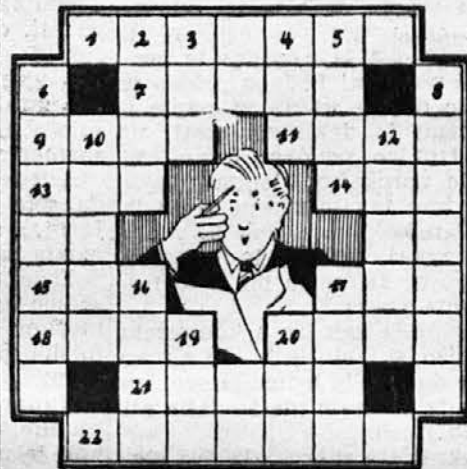
»...Na nekem nedavnem poletu čez ocean se je pilotu zdelo, kakor da bi se mu bili aparati pokvarili. Moral se je boriti s skoraj nepremagljivo željo, da se prepusti zgolj svojemu instinktu. Naposled je res odnehal in pustil aparat, da sam leti — dokler ni spravljal letala v pravi položaj.«

Križanka

POMEN BESED

Vodoravno: 1. mesto v Dravski banovini, 7. gorovje v Primorski banovini, 9. priprava za sedenje, 11. sudski otok, 13. reka v Nemčiji (slovensko), 14. reka v Afriki, 15. del tedna, 17. grad pri Novem mestu, 18. azijska država, 20. orek (srbohrv.), 21. naš parnik, ki se je potopil s posadko pred leti v Biskajskem zalivu, 22. ugodje.

Navpično: 2. egiptsko božanstvo, 3. zločin, 4. bitka, 5. mesto v Algeriji, 6. kraj pri Šibeniku, 8. izraelski kralj (970—933 pr. Kr.), 10. na-

ležljiva bolezen, 12. sesavec živeč ob vodah, 16. up, 17. srednjeveška stavba, 19. osebni zaimsek, 20. žuželka.

REŠITEV KRIZANKE V 51. ŠTEV.

Vodoravno: 1. Praha, 6. Dreta, 11. Romun, 13. Ramon, 14. Opatija, 16. k. s., 18. Alena, 19. se, 20. Olt, 22. Ina, 23. Don, 24. park, 26. vaba, 27. Palestina, 30. pav, 31. Ela, 32. Karavanke, 35. Sana, 36. Aida, 38. tri, 39. Ana, 41. lev, 42. as, 43. trata, 45. Ni, 46. pre-rija, 48. Biron, 50. lakat, 52. Anita, 53. anoda.

Navpično: 1. prekop, 2. ro, 3. amo, 4. hupa, 5. anali, 6. Drina, 7. raja, 8. Ema, 9. to, 10. antena, 15. tenis, 17. slap, 19. soba, 21. Trapani, 23. Danakil, 25. Klara, 26. Vilna, 28. Eva, 29. tea, 32. Kars, 33. vinar, 34. Eden, 35. stavba, 37. a vista, 39. arena, 40. Atila, 43. trot, 44. Ajan, 46. pri, 47. ako, 49. in, 51. a. D.

REŠITEV IZPOLNJEVANKE

REŠITEV MAGIČNEGA LIKA

1. Rab, 2. romar, 3. zamorec, 4. baron, 5. Ren.

V tramvaju

Milico so naučili, da mora v tramvaju vstati in starejši osebi vljudno ponuditi svoj sedež.

Za praznike so bili tramvajski vozovi zaradi broge na ulicah tako polni, da je morala Milica sedeti svojemu očetu v naročju. Na nekem postajališču je vstopila gospodična in se skušala preriniti naprej. Uslužno je Milica zdrknila očetu z naročja in ljubeznivo rekla gospodični s svojim srebrnim glasom:

»Prosim, gospodična, kar sem kaj sedite!«

Iskanje žrtev v reki

Potapljači iščejo v Saali sedem pogrešanih potnikov, žrtve trčenja dveh vlakov na sveti večer. (Gl. tudi sliko na levi zgoraj!)

Izza sodnih kulis

Iz spominov francoskega odvetnika

Kako je de Moro-Giafferri odkril v morilcu umobolnega ljudožrca

— 00 —

t. y. Pariz, decembra

Malo je stvari na svetu, ki bi zbuja večjo radovednost občinstva in hkratu podajale jasnejšo sliko o političnih, kulturnih in socialnih razmerah kakšne dobe, kakor spomini znamenitih zagovornikov.

De Moro-Giafferri, zagovornik zloglasnih razbojnikov Dieudonnéja, Charlesa Humberta, morilca žensk Landruja in madame Bessarabojve — je pač eden izmed tistih, ki so jih največkrat prosili, da bi napisali spomine o svojih doživljajih z zločinci. Toda Giafferri je takšne prošnje zmerom zavrnil.

»Tudi če bi naši spomini utegnili kaj pomagati tistim, ki smo jih zagovarjali,« je zadnjič dejal slavnemu zagovorniku dopisniku nekega pariškega lista, »nas že uradna dolžnost obsoja v molk. In vendar, kolikokrat bi kakšna podrobnost o davno pozabljenih hudodelstvih pripomogla k razčiščenju te ali one sodobne afele!«

Se prav mlad odvetnik sem bil, ko sem doživel najgrozotnejši doživljaj vse svoje kariere. Ne bom imenoval imena ne kraja, kjer se je afera dogajala; omenim naj le, da so časniki o njej zelo obširno poročali. Toda najstrašotnejše podrobnosti te afele še do danes niso prišle na dan.

Nekoč mi je eden izmed najuglednejših tedanjih odvetnikov zaradi prevelike zaposlenosti poveril zagovorništvo morilca, ki je imel na vesti strahoten zločin.

V neki košari za perilo v okolici Pariza so nekega večera našli razsekane ostanke mlade prodajalke časopisov. Šestnajstletno dekle je skrbelo za svojo bolno mater in za hromega očeta. Mati je od žalosti umrla, ko je izvedela o strašni usodi svojega otroka, očeta so pa morali odpeljati v hiralnico.

Poslednjo sled za dekletom so odkrili na pragu neke hiše, v kateri je stanoval znan zdravnik. Potem se je sled izgubila. Toda pred to hišo so našli kapljo krvi.

Zdravnika ni bilo doma. Policisti so morali v njegovo stanovanje splezati po vrvi skozi okno. Opazili so, da so bila tla in stene sveže oprane. Nekaj sledov krvi je pa vendarle še ostalo na njih. Zdravnikov sluga, edina živa duša v vsem stanovanju, se je bil odpeljal iz mesta. Drugi dan so ga neke na deželi aretirali.

Pri zaslišanju je takoj priznal svoj zločin. Izmamili je bil dekletce k sebi v klet, češ da ji bo dal jabolko. Tam se ji je hotel približati, toda dekletce ga je odbilo. Dejal je, da je bil nekoliko pijan. Potlej jo je z nožem zabodel v vrat in razsekal truplo, da ga bo laže skril. Naposled je kose znosil v košaro za perilo in jih odložil nekaj korakov stran od hiše.

Pri raziskovanju strahotnih ostankov človeškega trupla so opazili, da precejšen kos manjka. Drugače so se pa dognanja sodne komisije natanko vjemala z morilčevim priznanjem. Zdravnik je morilca preiskal in ugotovil, da je za svoje dejanje popolnoma odgovoren.

Takšno je bilo torej dejansko stanje. Sami lahko presodite, da je bila afera zame brezupna.

Preden sem obiskal svojega klienta, sem najprej temeljito preučil akte. Pri tem sem opazil neko podrobnost, ki očividno ni zbudila pozornosti sodnega zdravnika: rana na vratu, edina smrtna rana

po izvedenskem mnenju zdravnika, je bila le prav malo krvavela, med tem ko bi bila morala iz široke rane, ki jo je zasekal morilčev nož žrtvi v goitanec, kar v curku brizgniti kri.

Odšel sem v preiskovalni zapor in pozval morilca, naj mi odkrito vse prizna. Toda ponovil mi je samo to, kar je bil že pred sodnikom izpovedal.

— Zabodel sem jo z nožem v vrat.

— Lazete!

— Kaj ste mar odkrili resnico? Ali me čaka huda kazen?

Morilec je bil mrliško bled in se je tresel ko trepetlika.

Potegnil sem s kazalcem okoli svojega vratu.

— Smrt? je zajecjal, Potem vam bom pa vse povedal.

Ko je končal svojo izpovedbo, je bil moj obraz bolj prsten kakor njegov.

— In kos mesa, ki manjka?

— Sem pojedel!

Tega nisem več prenesel. Komaj sem imel še toliko moči, da sem se zavlekel k vratom. Tam me je moj prijatelj Paoli, ki je pred kratkim umrl, prestregel v roke. Omedlel sem...

Ta zverina v človeški podobi je jedla človeško meso. Ves svoj denar je porabil za to, da je izprosil od pouličnih prodajalk kos njihovega mesa, velik ko tolar; izrezal ga jim je z britvijo. Za takšen kos mesa je plačal 20 frankov. Pozneje so izsledili kak tucat teh nesrečnic: vsaka je imela neke na telesu veliko brazgotino, dokaz njegove nečloveške strasti. Pojedel je človeško meso kar vprico svojih žrtev; na njihovih neznanskih bolečinah se je perverznejše bolj naslajal.

Kadar ni mogel dobiti pouličnih prodajalk, je blazni Shylock zadostil svoji bolni strasti s samim seboj. Izrezal si je iz stegna kos mesa in ga pogoltnil s perverzno naslodo. Sodnik in zdravnik mi tega niso hoteli verjeti, zato so mu zapovedali, naj se sleče pred njimi; tedaj so videli, da je ves pokrit z brazgotinami.

Njegovo ljudožrstvo je bilo zdaj dokazano. Nesrečna prodajalka časopisov, ki jo je bil izmamil k sebi v klet, ni marala pristati na njegovo strahotno kupčijo. Morilec jo je zato razsekal in deloma živo pojedel. Ko se je potem zvijala v smrtnih krčih in se je še zmerom bal, da ne bi ušla, jo je zaklal. Takrat ji je bila že skoraj vsa kri iztekla. Zato ni njena rana na vratu skoraj nič krvavela...

Če ne bi bil odkril te grozotne podrobnosti, bi ga bilo sodišče obsodilo na smrt, ne vedoč, da ima opravka z norcem.

Sveda do procesa ni prišlo. Zdravniki in psihiatri so spoznali svojo zmoto in revidirali svoje sklepe: poslali so mojega klienta v norišnico.

»Kaj se je pa potem z njim zgodilo?«

»Kaj se je z njim zgodilo? Tudi to je čudna povest...«

Rekel sem že, da so ga zaprli v norišnico. Toda psihiatri imajo včasih svoj poseben prav; trdili so, da je bila blaznost le človeške pošasti gola izmišljotina odvetnikov. Nekaj let nato so ga izpustili.

Ali ga je njegova strast še kdaj prišla? Ali je ozdravel in izpovedal vso grozoto svoje preteklosti, ki mu je bila dobesedno zapisana na telesu? Ne vem. Le to vem, da sem v svetovni vojni izvedel na fronti, da je neki junak njegovega imena padel na polju časti nedaleč od mojega odseka.

CLEMENCEAU IN KRAČE

Lepega dne je Clemenceau malo pred Parizom prehitel zalo in okroglo kmetico, ki je nesla velik zavoj. Povabil jo je, naj prisede, ko je takisto namenjena v Pariz.

Kmetici se pa ni prav dalo. Dejala je, da nosi dve veliki krači, ki bi ju rada vtihotapila v Pariz, pa se boji, da ne bi užitinarji gospodu doktorju (Clemenceau je bil po poklicu zdravnik. Op. ured.) delali sitnosti. Toda Clemenceau je vestno državljanko potolažil, ji pomagal na voz, njen zavoj je pa skrbno spravljal pod klop, na katero sta sedla.

Res ju je užitinar ustavil. Ko ga je vprašal, ali ima kaj užitni podvrženega s seboj, je Clemenceau popolnoma po pravici odgovoril:

»Jaz nimam ničesar, le ta madame sedi na dveh kračah.«

Uradnik se je zamejal:

»Gospod doktor ste videti danes posebno dobre volje; gotovo mislite spet vlado strmoglaviti.«

In je brez pregleda pustil voz dalje.

selja, ki ga je bilo prepolno moje
srce. Skakala sem od sreče, plo-
skala z rokami, od veselja nisem
vedela, kaj počnem.

Kuhinja za praznike

POPROVO IN MEDENO PECIVO nam rabi skoraj za vse večje praznike, zlasti za Božič, Novo leto in Svete tri kralje. Medenjaki v obliki srca so posebno lep okras božičnega drevesca.

Preprost in preizkušen način priprave je tak: 4 cela jajca, 36 dkg sladkorja spenimo, pridenemo 17 dkg medu, zvrhano žličko cimeta in stolčenih klinčkov, 2 žlički jedilne sode in mešamo vse skupaj kakšne pol ure. Na koncu dodamo še 10 dkg sesekljanih orehov, 5 dkg sesekljanih arancinov, nasužganih limonovih lupin in 56 dkg krušne moke. Testo prav dobro pregnetemo in ga pustimo počivati čez noč. Drugo jutro zvaljamo testo, izrežemo z liki poljubne oblike, jih pomazemo z jajcem in jih obložimo z olupljenimi razpolovljenimi mandlji ali s kandiranim sadjem ter jih pečemo v zmerno vroči pečnici.

OREHOVI IN MAKOVJI ROGLJČKI, 10 dkg zmletih orehovitih jedrc ali 10 dkg stolčnega maka kuhamo stalno mešaje z 1 žličko medu, nekoliko mleka, za nastreganji limonovimi lupinami in cimetom nekaj minut, če pa mešanica ni dovolj gosta, jo zgostimo z drobtinami iz peciva. Potem odstavimo nadev, da se popolnoma ohladi. Iz 30 dkg moke, 15 dkg presnega masla (na pol z mastjo pomazanega), 3 dkg sladkorja, ščepca soli in 1 dkg kvasa umesimo na deski s toliko mleka, testo, da je prilljeto gostu. Testo naj bo rajši pregosto ko pa premehko! Pustimo ga, da počiva, ga zvaljamo in izrežemo iz njega krpice, ki jih namažemo z orehovim ali z

makovnim nadevom. Te krpice zvijemo v rogljčke in jih polagamo na pekačo. Potlej jih pustimo vzhajati, dokler se njihov obseg ne poveča za tretjino. Pred tem jih pa pomazemo še s stepenim jajcem. Rogljčke pečemo v zmerno vroči pečnici, dokler lepo ne porumene.

SADNI KRUH. To pecivo je priljubljena slaščica za Novo leto. 1/2 kg dobrih fig, 1/2 kg datljev, 1/2 kg suhih sliv, 1/2 kg rozin, 10 dkg orehovitih jedrc, 7 dkg arancinov, 5 dkg citronata in 1/2 kg prekuhanih suhih hrušk sesekljamo, ali pa zrežemo na drobne rezance. Lahko dodamo še nekaj v žganju namočenih višenj. Vse narezane sadje denemo v porcelanast lonec, zalijemo z 1/2 l dobrega rumca ali domače slivovke, dobro premešamo in lonec trdno zavežemo. Čez 10 dni denemo napito sadje na desko, mu primešamo 1 rumenjak, nekoliko sladkorja v prahu in toliko fine moke, da se mešanica sprime. Iz tega testa napravimo dve do tri strukčke, jih pomazemo s stepenim rumenjakom in jih okrasimo z olupljenimi razpolovljenimi mandlji. Kruhčke položimo na omaščeno pekačo in jih pečemo v zmerno vroči pečnici. Narezati smemo sadni kruh šele čez dva ali tri dni.

SIROVI KRUHČKI. Iz raznih vrst kruha izrežemo kolobarčke. Vseeno je, ali je to domač kruh, pekovski črni ali beli, rženi ali koruzni. Vse izrezane krukhe namažemo s sirom in polagamo po tri drugega vrh drugega. Povrhu jih potresemo s sesekljanimi drobnjakom, nekatere pa s sladko papriko. Prav pestro sliko dosežemo, če jemljemo menjaje zdaj črn zdaj bel kruh, če ga zdaj potresemo

s papriko ali z drobnjakom, zdaj namažemo s presnim maslom, liptavskim sirom ali pa položimo na krukhe na drobno narezane kumarice.

COKOLADNA KLOBASA. Za Božič smo pekli potice in raznovrstno drobnjasto pecivo, za Novo leto in za Sv. tri kralje si pa pripravimo kakšno drugo, manj običajno slaščico.

Cokoladna klobasa ni ne kuhana ne pečena, pa se vendar ne pokvari. Pripravimo jo tako: 15 dkg čokolade namolimo v močno kavo in počakamo, da se zmehča, to se pravi, da se raztopi. V to mešanico vžvrkljamo 1 celo jajce, 15 dkg nasužganih orehov, 15 dkg sladkorja v prahu, posebej pa še nekoliko vanilijevega sladkorja in 5 dkg nasekljanih orehov.

Na pločevinasti pekači, potreseni s sladkorjem, napravimo iz čokoladnega testa klobaso in jo zavijemo v papir potresen s sladkorjem, jo pustimo nekaj dni sušiti, potem jo pa zrežemo na kolobarčke.

Nasveti za gospodinje

VOĐENO MLEKO. Mnogo gospodinj toži, da jim mlekarice prinašajo vođeno mleko. Vsako jutro se lahko same prepričajo ali je mleku res primešana voda. V mleko naj pomočijo pletilko, in če se pletilke mleko prime, ni zmešana z vodo, vsaj hudo ne. Če pa ne ostane na pletilki niti kapljica mleka, je to dokaz, da ga je mlekarica hudo krstila s studenčnico.

LOŠČENO HRASTOVO POHIŠTVO je zelo občutljivo, zato ga je treba večkrat čistiti.

Mehko krpo pomočimo v skodelico mlačnega piva in odrgnemo pohištvo od vrha do tal. Potem pustimo, da les pivo vserka, nato pa ološčimo pohištvo s svilenim krpo. Tako negovano pohištvo ostane leta in leta lepo, kakor da bi ga pravkar dobili od mizarja.

Anekdote in humor

DUMASOVO VRSTICARSTVO

Znani francoski romanopisec Dumas star. je pisal za več časnikov hkratu. Plačevali so mu na vrstice (tudi dolge romane, kakor »Tri mušketirje«, »Grofa Monte-Christa« itd.), in sicer je dobil čedni honorar 150 franka od vrste (v današnji veljavi 20 Din).

Da bi pogodbo čim bolj izrabil, ne da bi moral tvegati prehudo duševno tlako, si je Dumas izmislil poseben dialog, ki ga je kar vnaprej izdelanega vteknil tja, kjer mu je kazalo; je če je bilo neobhodno potrebno, je tu pa tam kaj izpremenil. Takle dialog se je n. pr. glasil:

»Ah! To si ti?«
»Da, to sem jaz.«
»Čakam te!«
»Evo me!«
»In si kaj opravil?«
»Da; uspelo mi je.«
»Res?«
»Res.«
»In?«
»Zgodilo se je!«
»Nu, pa se pogovoriva!«
»Da, pogovoriva se!«

Lastnikom listov je pa lepega dne postalo takšno klobasanje le prenemumno. Zato so se združili, napisali Dumasu pismo in mu sporočili, da mu bodo plačali le pol dogovorjenega honorarja, če bodo vrstice manj ko do polovice izpolnjene.

Ko je Dumas dobil to pismo, je vzel pero in prečrtal celo stran rokopa, namesto tega je pa napisal:

»Torej sem ga ubil!«

IZNAJDLJIV SLIKAR

Belgijski kralj Leopold si je nekoč ogledal neko umetniško razstavo. Posebno mu je bila všeč slika, ki je upodabljala čredo ovac na paši. Vprašal je slikarja, koliko hoče imeti zanj.

Slikar, znan šalivec, je odgovoril:

»Če bi bilo Vaše Veličanstvo pripravljeno plačati klavno pristojbino za vsako ovco — petdeset frankov — bom več ko zadovoljen.«

Kralj je naglo preletel podobo, na tihem izračunal, da ga bo stala kakih 500 do 600 frankov, in pristal.

Nekaj dni nato je prinesel slikar prodano sliko lastnoročno v kraljevski grad.

»Prosim Vaše Veličanstvo, da ne prezre živali v ozadju,« je rekel muza se in pokazal na nešteto belih oblakov na pašniku. »Najmanj tisoč glav jih bo.«

»O, jaz sem pa mislil, da je to megle!« je osupnil kralj.

Slikar se je nasmehnil. »Vaše Veličanstvo je v zmoti. Same ovce so to!«

»Častna beseda?«

»Častna beseda!«

Kaj je hotel kralj? Plačal je! In prebrisani slikar je zadovoljno spravljal v žep petdeset tisočakov.

O, te tujke!

Pavle in Pavlica sedita v operi. »Sijajno koloraturo ima ta pevka!«

Pavlica zamomlja:

»Pazi rajši na petje!«

Profesorska

Sinček: »Očka, na stropu je pa pajek!«

Oče (profesor): »Pohodi ga, mene pa pusti pri miru!«

Mali oglas

»Zelo dobro ohranjeno 40-letno jamo zamenjam za dve 20-letnici. Če je treba, tudi doplačam. Poudarje na...«

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Preklicil in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 150 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po poštni položnici na šek, račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znanih obmenah z naročnikom.

Kupim

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

HRANILNE KNJIZICE Mestne v Kranju ali Ljubljane, kupim. Potrebni znesek 10.000—20.000. Ponudbe na upravo tednika pod šifro »Denar takoj!«

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

»MLAD CLOVEK« g. K. V., ki je postal ponudbo iz Sela, se naproša za natančen naslov na upravo »Družinskega tednika« pod »Mlad cloveka«.

PRODAJALKA MEŠANE STROKE, tudi železnice, pridna in poštena, išče službo. Gre karmorkoli tudi v pomoč gospodinji. Dopise prosim naupravo pod šifro »Resnost 220«.

15letna deklica pošteni staršev se želi izučiti šivanja. Gre tudi na deželo. Naslov se izve v upravi »Družinskega tednika«.

MLADEGA CLOVEKA s najmanj 4 razredi gimnazije ali podobno naobrazbo, ki stopa šele v življenje, ki se ne sramuje nobenega dela in se ne boji nobenih ovir, sprejememo. Ponudbe s kratkim življenjepisom na upravo pod šifro »Mlad cloveka«.

ISCENIK POTNIKA za Slovenijo, eventualno za atopnika, ki zastopa že kateri drugi predmet. Vladimir Jagarič, »Merkur«, veletrgovina papirja, Zagreb, Jelčićev trg 15.

Poceni!! Redka prilika!!
Zimski damski plašči
najboljše izdelave, fine kvalitete pri domači tvrdki

Drago Gorup & Co
Liubliana, Tyrševa (Dunaška) c. 14

Din 1000- plačam

ako Vam »Radio Balzam« ne odstrani kurjih oces, bradavic, trde kože, bul itd.

Blagovolite nemudoma poslati Vaše tako uspešno mazilo proti kurjim očesom. Naš stari sosed si je odpravil 10 zastarelih. — Z odličnim spoštovanjem Solske sestre, Gospodinjska šola, Mladika, Ptuj.

Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzam«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10.— (predplačilo). Na povzetje Din 18.—, dva Din 28.—, tri Din 38.—.

RUDOLF COTIČ, LJUBLJANA VII
Janjeva 27 (prej Kamniška 10a)

Poravnajte naročnino!

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s **KURIVOM** pri tvrdki

RUDOLF VELEPIC

trgovina s kurivom **LJUBLJANA V.I.**
Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus stalni odjem!

Ženitve

Vsaka beseda 50 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

GOSPODINJA čedna, lepe polnovitne postavke, disponentka in dobra gospodinja, s lastnim elegantnim stanovanjem, se poroči z višjim oficijem ali drž. uradnikom, tudi vdovcem, v starosti 35—40 let. Ponudbe na upravo pod »Samo poštenjake«.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SOBO s kurjavo in razsvetljavo kakor tudi s pranjem perila išče v Ljubljani mlada gospodinja. Ponudbe na upravo pod šifro »Ne daleč od centra«.

VILA z 2 STANOVANJIMA in VRATOM v Mostah se takoj odda eni ali dveh strankam. Natančni podatki Breg 14/1.

POSREDUJEM DENAR na hranilne knjižice vseh denarnih zavodov Rudolf Zore, Ljubljana, Gledališka ulica šte. 12, telefon 38-10. Pismeni odgovor 3 Din v znakah.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

DAMO, tudi ločenko ali vdovo prijetne zunanjosti, dobrosrčno, veselo, odkritosrčno, sploh plemenitega značaja, išče zaradi družabnosti osamljenega nezadovoljen, imovit, zdrav, prijetnega gospoda pod pogojem vsestranske diskrecije. Samo resne ponudbe, po možnosti s sliko, ki se pod častno besedo vrne, do 15. januarja na ogl. oddelček pod »Sreča trajnega prijateljstva«.

STANKO! Za Božič sem v Ljubljani. Sestane na običajnem mestu na Stefanovo ob tleh. Na svidenju Poljubla Vera.

DVE OSAMLENI BLONDINKI, stari 20 let, želita znanja z dvema inteligentnoma visoke postave. Pod šifro »Mladostni sen«.

ZELIM SE POROČITI s premožno gospodino, podjetno in delavno. Star sem 30 let, simpatičen, dobro situiran, zelo podjeten, trezen, sin obrtnika in gostilničarja. Resne ponudbe na upravo pod »Zelim sreče v bodočnosti«.

»ENFANTS! Na Vaš dopis se ne da nič odgovoriti. Naslov v upravi. Na svetu je skoraj vse možno, če je volja »Zvesta«.

FEST FANT GORENJC, profesionist s sigurno eksistenco, želi poznanstva z boljšo samostojno žilijo, staro do 25 let. Anonimno v koš. Le resne dopise na upravo »Družinskega tednika« pod značko »Za res ali pa nič«.

Dva mlada mornariška podčastnika, ki se ne bojita najhujše burje na morju, želita resnega znanja z dvema gospodinjama od 17—24 let. Slika zaželena, diskrecija zaželjena. Dopise pod »Vile, Pepo« na upravo »Družinskega tednika«.

DOPISOVATI ZELIM s inteligentnim gospodom srednjih let. Cenjene ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Razvedrilos«.

MLADO UČITELJICO, značajno, prikupele znanosti in plemenitih čustev, staro 22 do 25 let, dobro vežejo, želi spoznati inteligent. Dopise na upravo »Družinskega tednika« pod značko »Samo z dežele«.

Prodam

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

PRODAM rentabilno hišo na Glincah v bližini tramvaja. Ponudbe pod »Lepe legas na upravo«.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko prebude Marije z Brezji. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in čista, da bi se zato ne smela takaj ura manjkati pri prav nobeni hiši. Še posebej privlačnost je Marija, ki gleda iz Gori na nas, ki pričakujemo njene tolažbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107.—, Din 96.— in Din 87.—. Naročite po dopisnici z navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povzvetju. Se priporoča Zdravko Rant, urar, Jesenice-Fuzine.

»MERKUR«, VELETRGOVINA PAPIRJA, pisarniških in šolskih potrebščin. Lastna na kladu božičnih razglednic, a tudi ostale slavnostne papirnatte servijete, krep-papir, svileni papir in ostale papirnatte izdelke, ki spadajo v to stroko, imam na skladišču. Cene in pogoji povoljni. Vladimir Jagarič, Zagreb, Jelčićev trg 15, telefon 81-94.

IZREDNA PRILIKA. Vseoko pritično družinsko hišo v Stenjevju pri Zagrebu, tik železniške postaje prodaja za samo 50.000 Din. 3 sobe, pritlikline, vrt. Ponudbe Zdunec, Račkova ul. 5, Zagreb.

PRVOSTRSTNI PREMOK poceni in hitro dostavlja na dom priznana trgovina s kurivom Vrhunc Ivanka, Ljubljana, Bohoričeva c. 25.

NE RAZMETAVAJTE DENARJA

Kupujte pri nas
Otomane od Din 410.—
Couch sofe od Din 1200.—
spalni couch od Din 1700.—
afrik modroci od Din 210.—

TAPETNISTVO

ZAKRAJSEK, Ljubljana, Poljanska cesta 17. MAKULATURNI PAPIR na prodaj. Vpraša se v upravi »Družinskega tednika«.

OTROŠKI VOZIČKI, postelice, mizice, ogrlice, tričklji itd. solidno izdelano in poceni pri S. Reboj & drug, Ljubljana, Gosposvetska cesta 13, Kolizej.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljšje in najzanesljivejše sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in zamenarjeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navodilom Din 30.—. Naroča se pri: Nobilior-parfumeriji, Zagreb, Ilca 34.

BARYANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Ore-harvo za lasi, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavni, svetlorjavni in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zamačena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilca 34.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in dvakrat na teden uporabljate, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilca 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobijo lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Laborec«. 1 steklenica s natančnim navodilom stane Din 40.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilca 34.

Za mal' d'narja dost' muzke!

Plošče - gramofone izposojamo, zamenjavamo, prodajamo in kupujemo **„ELEKTROTON“** d. z. o. z. pasaža nebotičnika

Vsega v izobilju

za malo denarja v veliki izbiri zimskih sukenj, hurbertusov, pumparic, perila itd. pri **PRESKERJU, Ljubljana** Sv. Petra cesta 14

Dopisujte po našem malem oglasniku!
Kupujte po našem malem oglasniku!

Vsaka dama

ima drugačno postavbo, zato si mora naročiti steznik in nedrček po meri pri I. Salaj

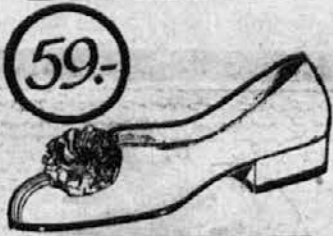
salon za steznike in nedrčke

Ljubljana, Tyrševa 1a/III (dvigalo ves dan na razpolago)

Velika izbira noveletnih daril pri tvrdki

A. & E. Skabernè
Liubliana

Nasim **ODJEMALCEM!**

*Ostali smo zvesti svoji obljubi,
da bomo utemeljili vaše zaupanje,
ki smo ga uživali.*

VAŠE ZAUPANJE

*cenimo bolj kot vse druge udobnosti,
ki nam jih nudi duh današnjega časa; to zaupanje*

JE NAŠ PONOS

*in zato bomo še v bodoče stremeli
za tem, da vas občudujemo še boljše,
popolnejše in še ceneje.*

Z NAŠIM DELOM

*želimo koristiti našim odjemalcem,
našim sodelavcem in poslovnim prijateljem; z eno besedo
želimo: da*

SLUŽIMO NARODU.

Srečno
NOVO LETO!

Brata

